

Velká vzpoura

O stavu našeho světa a jak ho změnit skrze praktickou spiritualitu

Samael Aun Weor

2011

Původně vydané ve španělštině jako „La Gran Rebelion“ (1975)

Přeloženo z anglického vydání „The Great Rebellion“ (2009) od vydavatelství Glorian

Obsah:

1. Život
2. Krutá realita
3. Štěstí
4. Svoboda
5. Zákon kyvadla
6. Představa a skutečnost
7. Dialektika vědomí
8. Vědecká hantýrka
9. Antikrist
10. Psychologické "já"
11. Temnota
12. Tři myslí
13. Práce s pamětí
14. Tvořivé pochopení
15. Kundalíní
16. Intelektuální normy
17. Vědomí jako nůž
18. Psychická krajina
19. Drogy
20. Duchovní neklid
21. Meditace
22. Zákon návratu
23. Vnitřní Kristus
24. Kristova práce
25. Náročná cesta
26. Tři zrádci
27. Příčinná "já"
28. Supermuž
29. Svatý grál

Kapitola 1

ŽIVOT

Ačkoli se to zdá neuvěřitelné, tak je naprostou pravdou, že tato tzv. moderní civilizace je strašně ošklivá. Nenaplnuje znaky nadpozemské estetiky a je naprosto zbavená vnitřní krásy.

Naparujeme se kvůli hrůzostrašným budovám, které se podobají skutečným myším díram.

Svět se stal strašlivě nudným, všude ty samé ulice, všude ta příšerná zástavba.

Všechno toto se stalo fádním, ať už na severu, jihu, východě nebo západě našeho světa.

Všude je to stejné, až se z toho točí hlava. Davy křičí: „Modernizace!“

V našich oblecích a nablýskaných botách se podobáme pyšným pávům. A zatím je na světě tolik nešťastných, podvyživených a zubožených.

Prostá a přirozená krása, spontánní a opravdová, bez nutnosti použít make-up a jiné kosmetické vymoženosti, se vytratila z ženského pokolení. Teď jsme v moderní době. Takový je život.

Lidé se stali strašlivě krutí. Laskavost se pomalu vytrácí. Nikdo již nemá s nikým soucit.

Výkladní skříňně luxusních obchodů září výstředním zbožím, které si ti méně majetní nemohou dovolit.

Ti, co nejsou součástí „naší“ společnosti, tak se mohou na ty šperky, hedvábí, drahé parfémy a deštníky pouze dívat. Mohou se dívat, ale nesmí sahat. To jsou muka, která prožíval Tantalus.

Moderní člověk je strašlivě hrubý. Vůně přátelství a upřímnosti se z velké míry vytratila.

Hemžící se masy si stěžují, že mají vysoké daně. Každý má problémy. Někdo dluží nám a my dlužíme jinému. Někdo nás žaluje a my nemáme s čím zaplatit. Naše starosti nás vnitřně mučí. Nikdo nežije v míru.

Byrokrati jsou psychicky závislí na svých kulatých bříškách a doutnících. Hrají si své politické hry a vůbec se nestarají o utrpení lidí.

V dnešní době není nikdo šťastný. Nejhůře je na tom střední třída, která stojí proti meči a za zády má stěnu.

Bohatí a chudí, věřící i nevěřící, obchodníci i chudáci, obuvníci i kováři pouze žijí, protože musí. Utápí své trápení ve vínu a dokonce se stanou závislí na drogách, aby utekli sami před sebou.

Lidé se stali zlomyslnými, podezřívavými, vychytralými a zvrácenými. Nikdo už nikomu nevěří. Každý den si vymýšlejí nové podmínky, certifikáty a jiná omezení. Požadují dokumenty, papíry, které už ovšem neplní svůj účel. Lstiví se tomu smějí – vyhýbají se zákonům dokonce i přes hrozbu uvěznění.

Žádná práce není veselá. Smysl pro pravou lásku byl ztracen a lidé se dnes žení, aby se zítra rozvedli.

Naneštěstí, jednota v rodinách se rozpadá. Nikdo už nemá vrozený smysl pro slušnost. Lesbičky a homosexuálové jsou tak běžní jako sklenice pitné vody.

Účelem této knihy je zjistit o tomto více, snažit se porozumět příčinám takového rozvratu, bádát, hledat, zkoumat...

Mluvím běžnou mluvou, snadno srozumitelnou, v naději, že bude odhaleno to, co stojí za touto strašlivou situací.

Přemýšlím nahlas a ať si intelektuálové říkají, co chtějí.

Teorie jsou již nudné. Dokonce se již prodávají na trhu, a co z toho?

Teorie jsou dobré jenom proto, aby nám znepříjemňovali život.

Goethe správně řekl, že „šedá je teorie, zelený strom (zlatých plodů) života.“

Ubozí lidé jsou již znuděni mnoha teoriemi. Chtějí něco praktického. A proto musíme být praktičtí a důkladně poznat příčiny našeho utrpení.

KRUTÁ REALITA

Už brzy miliony obyvatel Afriky, Asie a Jižní Ameriky možná zemřou hladem.

Plyny vypouštěné ze sprejů nám ničí ozónovou vrstvu Země.

Někteří experti prohlašují, že po roce 2000 dojde k vyčerpání půdy.

Už bylo prokázáno, že mořské druhy umírají kvůli znečištění moří.

Pokud všechno půjde tímto tempem, tak na konci století budou muset všichni obyvatelé měst nosit kyslíkové masky, aby je neotrávily plyny.

Pokud bude znečištění pokračovat, tak za chvíli nebudeme moci jíst ryby. Tím, že žijí v totálně kontaminovaných vodách, se stanou vážnou hrozbou pro zdraví.

Na začátku roku 2000 možná bude těžké najít pláž s čistou vodou.

Kvůli nadměrné spotřebě a špatnému využívání půdy nebude schopna tato Země uživit svoji populaci.

Tím, že „zvíře s intelektem“, mylně nazývané člověk znečišťuje oceány tolika odpady, znečišťuje vzduch kouřem z aut a továren, ničí Zemi podzemními atomovými výbuchy, bezohledně těží kovy, čímž narušuje zemskou kůru, tak tím vším připravuje Zemi dlouhou a strašlivou smrt. Vše skončí nepochybně velkou katastrofou.

Bude pro lidstvo velmi těžké přejít přes rok 2000, když „zvíře s intelektem“ ničí své životní prostředí tímto tempem.

„Savec s rozumem“, mylně nazvaný lidskou bytostí zamýšlí Zemi zničit, učinit ji neobyvatelnou. A velmi dobře se mu to daří.

Co se týče moří, tak je národy změnilo v obrovské žumpy.

Sedmdesát procent světového odpadu jde do moře.

Velké množství chemikálií, pesticidů, různých chemických látek a jedovatých plynů, přípravků, atd., ničí druhy žijící v mořích.

Mořští ptáci a plankton, který je nezbytný pro život, jsou ničeni. Je nepochybné, že zničení planktonu by mělo dalekosáhlé důsledky, neboť tento mikroorganismus vytváří 70% světového kyslíku.

Vědecký výzkum dokázal, že jisté části Atlantského a Tichého oceánu jsou zamořeny radioaktivním spadem z atomových výbuchů.

V hlavních městech světa, a zejména Evropy, pijí vodu, kterou později „vyčistí“ a pak ji znova pijí. Pitná voda tak prochází lidským organismem mnohokrát.

Ve městě Cucuta, v Kolumbii, u hranice s Venezuelou, jsou obyvatelé nuceni pít znečištěnou vodu z řeky, která je hrozivě špinavá. Mluvím o řece Pamploně, která je pohromou pro „Perlu severu“ (Cucutu). Je tu sice ještě jeden akvadukt s pitnou vodou, nicméně lidé musí pořád pít hnilivou vodu z Pamplony.

Obrovské filtry a čističky se snaží vyčistit špinavou vodu v evropských městech. Nicméně epidemie jsou stále časté, neboť ta samá voda prošla již lidským organismem mnohokrát.

Mnoho známých bakteriologů již našlo mnoho typů virů, bacilů, patogenů a bakterií v pitné vodě všech velkých měst.

Ačkoli se to zdá neuvěřitelné, tak hnojiva užívaná na rostliny byla nalezena ve vodě napříč celou Evropou.

Navíc plýtvání s vodou dosahuje extrémních rozměrů. Někteří moderní vědci tvrdí, že po roce 1990 lidé mohou umírat žízní.

Nejhorší na tom je, že podzemní vody jsou také ohroženy činnostmi „zvířete s intelektem.“

Nemilosrdná těžba ropy na nás těžce dopadá. Ropa vytěžená ze Země se dostává do vodních toků, které tím znečišťuje. A tak více než jedno století ropa znečišťuje zásoby vody. Důsledkem toho umírají rostliny i lidé.

Pojďme se teď podívat na vzduch, který je naprosto nezbytný pro život všech stvoření.

S každým nádechem vdechujeme do plic desetinu galonu vzduchu, což činí 3.170 galonů denně. Vynásobte toto množství počtem lidí na Zemi a dostaneme tak přesné číslo spotřeby vzduchu lidstva. Toto nebere v úvahu kyslík, který potřebují jiné organismy.

Veškerý vzduch je v atmosféře a pochází z planktonu, který je ničen znečištěním. Vzduch také pochází z fotosyntézy rostlin. Naneštěstí jsou zásoby vzduchu vyčerpávány.

Savec s rozumem – mylně nazývaný lidskou bytostí – soustavně snižuje díky své průmyslové činnosti sluneční záření, které je nezbytné pro fotosyntézu. Díky tomu rostliny produkují méně kyslíku než v minulém století.

Největší katastrofou způsobenou „zvířetem s intelektem“ je kontaminace moří, ničení planktonu a vegetace.

„Zvíře s rozumem“ ničí své zásoby vzduchu. Smog se stává smrtícím a ohrožuje život na planetě Zemi.

Bylo dokázáno, že smog je příčinou podivných, nebezpečných a nevyčísitelných nemocí. Smog brání slunečnímu svitu a ultrafialovému záření, a tak způsobuje chaos v atmosféře.

Blíží se doba klimatických změn. Přijde doba ledová, během které polární led postoupí k rovníku. Přijdou strašlivé cyklóny, zemětřesení, atd.

Po roce 2000 budou některé oblasti Země vysušené, kvůli nešetrnému užívání. To přispěje k revoluci zemských os. Póly se stanou novým rovníkem a rovník bude v místě dnešních pólů. Ledovce na pólech již tají a nová povodeň se blíží. Jako její předehra přijde oheň.

Příští desetiletí uvidí nárůst oxidu uhličitého, který utvoří hustou vrstvu kolem Země. Naneštěstí bude pohlcovat teplo a způsobí tak smrtící skleníkový efekt.

Planeta Země se na mnoha místech oteplí, což rozpustí ledovce a hladiny oceánů se dramaticky zvednou.

To je velmi vážná situace. Úrodná půda mizí a každý den se rodí 200 000 lidí, kteří musí být nakrmeni. Nastávající světový hladomor bude strašný. Už klepe na naše dveře.

V současnosti 40 milionů lidí umírá každý rok, protože nemají dostatek jídla.

Odlesňování a bezohledná důlní a ropná těžba přeměňují zemi na poušť.

Je velmi dobře známé, že jaderná energie je pro lidstvo nebezpečná. Vědci vyvinuli „smrtné paprsky“ a „biologické bomby“ a mnoho jiných strašných zbraní.

Je nesporné, že výroba jaderné energie vyžaduje obrovské množství tepla, které se může vymknout kontrole a způsobit jadernou katastrofu.

Získání jaderné energie vyžaduje obrovské množství radioaktivního materiálu, který je potom využit pouze ze třiceti procent. To vyčerpává půdní podloží.

Atomový odpad, který zbude, je velmi nebezpečný. Navíc nevíme, jak se ho bezpečně zbavit.

Pokud by plyny unikly z nějaké takové atomové skládky, ať už v jakémkoli množství, tak by tisíce lidí zemřelo.

Znečištění jídla a vody způsobuje genetické mutace a lidská monstra – narozená stvoření jsou deformovaná a abnormální.

Vážná jaderná nehoda se stane před rokem 1999, která způsobí zděšení.

Je jisté, že lidstvo neumí žít. Je strašlivě zdegenerované a upřímně řečeno směřuje do propasti.

Nejhorší na tom je, že všechny tyto věci – hlad, války, ničení planety, na které žijeme – se také děje uvnitř nás. Všechny tyto věci si nosíme uvnitř, jsou součástí naší psychiky.

Kapitola 3

ŠTĚSTÍ

Lidé pracují každý den. Bojují o přežití, protože z nějakého důvodu chtějí žít. Nicméně nejsou šťastní. Slovo štěstí je pro lidi jako španělská vesnice, jak se u nás říká. No nejhorší na tom je, že oni to vědí. Přestože žijí v hořkosti, přece doufají, že jednoho dne dosáhnou štěstí, aniž by věděli jak.

Nebozí lidé! Tolik trpí! Chtějí žít a bojí se umírání.

Kdyby lidé alespoň něco pochopili z mé knihy *Revoluční psychologie*, tak by možná smýšleli jinak. Nicméně faktem je, že nic nevědí. Chtějí jenom přežít navzdory svým neštěstím, to je vše.

Existují milé a hezké chvílky, ale to není štěstí. Lidé zaměňují štěstí s požitkářstvím. Večírky, hýření, pitky a orgie, jsou bestiální požitky, ale nejedná se o štěstí.

"Večírky, hýření, pitky a orgie, jsou bestiální požitky, ale nejedná se o štěstí." - Samael Aun Weor

Existují také milá setkání, kde nedochází k vulgarismům ani ke zneužívání alkoholu. Ale to také není štěstí.

Jsi laskavá osoba? Jak se cítíš při tanci? Jsi zamilovaný? Je to skutečná láska? Co cítíš, když tancuješ s tím, koho miluješ? Dovolte mi teď být trochu krutý a sdělit Vám, že toto také není štěstí. Pokud jste již postarší a tato potěšení Vám nic neříkají, tak mi promiňte, když řeknu, že kdybyste byli mladší a plní iluzí, tak byste smýšleli jinak.

Ať je to tak či onak, večírky nevečírky, láska neláska, ať máte to, co se nazývá peníze anebo ne, tak nejste šťastní, i když si možná myslíte opak. Lidé stráví celé životy tím, že hledají štěstí všude možně a potom umírají, aniž by ho našli. V Americe i jinde ve světě mnoho lidí doufá, že jednou vyhrají v loterii – věří, že potom naleznou štěstí. Někteří dokonce skutečně vyhrají. Nicméně štěstí, ve které tolik doufali, jim to nepřináší.

Když je muž mladý, tak sní o dokonalé ženě, princezně z pohádek *Tisíce a jedné noci*. Sní o někom výjimečném. Ale pak přijde krutá realita – musí se starat o ženu a děti, má finanční problémy, atd. Nepochybně s rostoucími dětmi rostou také problémy a někdy již není možné se s nimi vypořádat.

Je přirozené, že jak děti rostou, tak potřebují oblečení, které něco stojí. Pokud máte peníze, tak to není problém. Ale pokud ne, pak je to vážné a člověk kvůli tomu trpí.

Všechno by se ještě dalo přežít s dobrou ženou, ale pokud je muž zrazen, pokud ho žena podvádí, tak proč by se měl snažit o vydělání peněz pro domácnost? Naneštěstí také existují příklady výjimečných žen, které jejich manželé berou jako samozřejmost anebo ještě hůře – opouští je pro jiné, které jim potom ze života udělají peklo.

Existuje mnoho mladých dívek, které sní o svém princovi. Naneštěstí přijde tvrdá realita a vdají se za tyrany. Největším snem každé ženy je mít láskyplný domov a stát se matkou – pozeňnaný úděl. Nicméně i když se vdá za dobrého muže, tak všechno jednou pomine. Synové a dcery se ožení nebo provdají, odejdou z domu anebo jsou nevděční vůči svým rodičům. Nakonec rodinný život skončí.

Když se nad tím takto zamyslíme, tak žijeme v krutém světě, kde není šťastných lidí. Všechny nebohé lidské bytosti jsou nešťastné. V životě jste jistě potkali mnoho lidí, co mají spoustu peněz a plno problémů. Neustále jsou v soudních sporech, stěžují si na velké daně, atd. Nejsou šťastní. K čemu je být bohatý, když člověk není zdravý? Nebozí bohatí! Někdy trpí mnohem více než žebráci.

Všechno v životě pomine – věci, lidi, myšlenky, atd. Lidé s penězi i bez peněz také jednou odejdou. Nikdo nezažívá pravé štěstí! Mnoho lidí utíkají sami před sebou tím, že berou drogy nebo pijí alkohol. Popravdě, nejenže neutečou, ale navíc budou uvězněni v pekle neřestí. Pokud se závislý člověk rozhodne změnit svůj život, tak jeho drogoví přátelé jako zázrakem zmizí.

Štěstí se nedá dosáhnout tím, že člověk bude utíkat před svým já, svým egem. Mnohem zajímavější je chytit býka za rohy, pozorovat „já“, studovat „já“, abychom objevili příčinu našeho utrpení. Když někdo objeví příčinu svého utrpení, tak je jasné, že něco s tím může udělat.

Pokud se nám podaří odstranit ego, sebe, naše „já“, které pije, naše „já“, které se vyžívá v neřestech a naše „já“, které na všem lpí a způsobuje nám tolik smutku. Pokud se nám podaří odstranit starosti, které nás trápí v hlavě a dělají nás nemocnými, tak pak je jasné, že přijde to, co je nadčasové, co je mimo tělo, city a mysl. Přijde to, co je mimo dosah našeho chápání. Je to štěstí.

Je nesporné, že pokud je naše vědomí uvězněno v egu, v „já“, tak potom nemůžeme zažít pravé štěstí. To štěstí je takových rozměrů, že ho ego, „já“ nikdy nemůže pochopit ani zažít.

SVOBODA

Svoboda je něco, čemu lidstvo pořádně nerozumí.

Lidé přistupují k myšlence svobody víceméně špatně a mnoho chyb bylo učiněno v tomto ohledu.

Je jasné, že bojujeme o slovo. Docházíme k absurdním závěrům, pácháme různá zvěrstva a proléváme krev na bitevních polích.

Slovo svoboda je fascinující, celý svět jej opěvuje. Nicméně pořádně nevíme, co vlastně svoboda znamená, nepochopili jsme její pravý význam a lidé jsou zmateni.

Je nemožné najít tučet lidí, kteří by se shodli na tom, co to svoboda je a jak ji definovat.

Výraz svoboda je něco, co nelze pochopit zaujatým rozumem.

Každý člověk má jiné představy o svobodě. Subjektivní názory různých lidí zcela postrádají objektivní pohled na věc.

Kdykoli se hovoří o svobodě, tak se v myslích lidí objevuje neurčitost, nesrozumitelnost a rozpory.

Jsem si jistý, že dokonce ani Immanuel Kant, autor knih *Kritiky čistého rozumu* a *Kritiky zdravého rozumu*, nikdy pořádně neprozkoumal toto slovo, aby našel jeho pravý význam.

Svoboda je milé slovo, krásný výraz. A přitom ve jménu svobody bylo spácháno tolik zločinů!

Je nesporné, že svoboda hypnotizuje masy. Hory, údolí, řeky i moře byly poskvrněny krví díky tomuto kouzelnému výrazu.

Kolik vlajek bylo zničeno, kolik krve bylo prolito, kolik hrdinů padlo, kdykoli v dějinách do života lidí zasáhla otázka svobody.

A je nešťastné, že po zaplacení tak vysoké ceny za nezávislost, otroctví pokračuje uvnitř nás samých.

Kdo je volný? Kolik lidí dosáhlo té slavné svobody? Kolik se jich osvobodilo? Běda, běda, běda!

Mladí touží po svobodě. Zdá se neuvěřitelné, že přestože mají jídlo, oblečení a příbytek, tak chtějí odejít z domu, aby hledali svobodu.

Je zajímavé, že mladý muž, který má doma vše, co potřebuje, je ochotný své obydlí opustit, protože je fascinován slovem svoboda. Je zvláštní, že navzdory šťastnému domovu je ochoten riskovat vše, co má, aby mohl cestovat po světě a dokonce kvůli tomu i trpět. Je správné, že chudáci, vydědenci a žebráci touží po tom, aby mohli opustit chudinské čtvrti a přestěhovat se

za lepším. Ale rozmazlené dítě, maminčin zlatý chlapec, který hledá únik, je absurdnost sama. Nicméně tak to je. Svoboda okouzluje a fascinuje, ačkoli ji nikdo přesně nedokáže definovat.

Mladá dívka touží po svobodě, chce se vdát, aby mohla odejít z domu svých rodičů a vést lepší život. Je to částečně logické, protože žena má právo být matkou. Nicméně, potom co se vdá, tak zjistí, že není svobodná. Tak rezignuje a zůstává spoutaná okovy otroctví.

Zaměstnanec unavený tolika předpisy touží po svobodě. A když potom dosáhne samostatnosti a nezávislosti, tak stejně pořád zůstává otrokem svých vlastních starostí a zájmů.

Kdykoli bojujeme za svobodu, tak navzdory vítězství jsme vždy zklamaní.

Tolik krve bylo pro svobodu prolito, a přesto jsme stále otroci svého já a ostatních lidí.

Lidé bojují kvůli slovům, která nikdy nepochopí, i když je jazykové slovníky vysvětlují.

Svoboda je něco, čeho je možné dosáhnout jedině vnitřně. Nikdo nemůže dosáhnout svobody tím, že bude měnit vnější okolnosti.

V Orientu mají větu: „Vanout s větrem“, která vystihuje smysl pravé svobody.

Nikdo nemůže doopravdy zažít svobodu, pokud je jeho vědomí uvězněno v „já“.

Pochopení tohoto „já“, mé osoby, toho, co jsem, je nezbytné, pokud si skutečně přejeme dosáhnout svobody.

V žádném případě nemůžeme zničit otrocké okovy, pokud jsme nepochopili sebe samého, pokud jsme nepochopili vše, co se týká „mne“, mého „já“.

Co je to otroctví? Co je to, co nás zotročuje? Co nám brání být svobodní? Je nezbytné, abychom na všechno toto přišli.

Chudí nebo bohatí, věřící nebo nevěřící, všichni jsou vězni, i když si myslí, že jsou svobodní.

Tak dlouho, dokud bude vědomí, esence, naše nejdůstojnější část uvězněna v „já“, v egu, v našem strachu, touhách, vášních, starostech a násilí, tj. v našich psychických defektech, tak nebudeme nikdy svobodní.

Svobodu můžeme plně pochopit, pouze pokud zničíme okovy našeho vlastního psychologického vězení.

Dokud bude „já“ existovat, tak bude vědomí uvězněno. Uniknout z tohoto vězení je možné jedině skrze buddhistické očistění: Zlikvidovat „já“, spálit ho na popel, na vesmírný prach.

Osvobozené vědomí, zbavené „já“, bez ega, bez tužeb, bez vášní, beze strachu, potom přímo prožívá pravou svobodu.

Jakákoli naše myšlenka o svobodě není svoboda. Názory, co máme o svobodě, jsou velmi vzdálené skutečnosti. Představy, které si vytváříme o svobodě, nemají nic společného s pravou svobodou.

Svoboda je něco, co se musí zažít, a to je možné pouze tak, že psychologicky zemřeme, rozpustíme „já“, a to navždy.

Je k ničemu snít o svobodě, pokud jsme pořád otroci.

Je mnohem lepší se podívat, co skutečně jsme, důkladně zkoumat okovy otroctví, které nás uvěznují.

Tím že se poznáme, že uvidíme, co je uvnitř nás, tak objevíme dveře ke skutečné svobodě.

ZÁKON KYVADLA

Mít doma hodiny s kyvadlem je zajímavé, a to nejen abychom věděli jaký je čas, ale také jako inspiraci pro zamyšlení.

Bez kyvadla nemůže tento typ hodin fungovat. Pohyb kyvadla má hluboký význam.

Ve starověku neexistovalo dogma evoluce. V té době mudrci chápali, že historické procesy se vždy dějí podle zákona kyvadla.

Všechno má svůj odliv a příliv, vzestup a pád, stoupaní a klesání. Všechno se hýbe v souladu s tímto nádherným zákonem.

Nic není divné na tom, že všechno kolísá, podléhá fluktuacím času, a buď se vyvíjí anebo umírá.

Na jedné straně kyvadla je radost, na druhé je smutek. Všechny naše emoce, myšlenky, touhy a přání se houpou podle zákona kyvadla.

Naděje a zoufalství, pesimismus a optimismus, vášeň i deprese, vítězství i prohra, zisk i ztráta zcela jistě odpovídají dvěma koncům kyvadlového pohybu.

Egypt povstal se svou mocí a slávou na březích svaté řeky. Ovšem pak se kyvadlo pohnulo na druhou stranu, země faraónů padla a povstal Jeruzalém, město milované proroky.

Izrael padl, když se kyvadlo znovu pohnulo a na druhém konci tak vznikla Římská říše.

Vzestup a pád mocných civilizací je řízen pohybem kyvadla.

Různé pseudo-esoterické a pseudo-okultistické školy, náboženství a sekty můžeme umístit na pravou stranu kyvadla.

Materialistické školy – Marxismus, ateismus, skepticismus, atd. – můžeme umístit na levou stranu kyvadla.

Jsou to dva protiklady, které podléhají kyvadlovému pohybu, neustále se mění.

Díky nějaké neobvyklé události nebo rozčarování, se z náboženského fanatika může stát ateista, materialista nebo skeptik. Objeví se na druhé straně kyvadla.

Materialista, fanatický ateista se může díky nějaké události přemístit na opačný konec kyvadla a stát se nesnesitelným náboženským fanatikem. Takovouto událostí může být setkání s nadpřirozenem anebo prožití nepopsatelné hrůzy.

Např. kněz, který je v debatě poražen esoterikem, se v zoufalství může stát nevěřícím a materialistou.

Znal jsem jednu skeptickou, ateistickou ženu, která se díky jedné přesvědčivé metafyzické události stala skvělou stoupenkyní praktické esoteriky.

Ve jménu pravdy musíme prohlásit, že pravý a stoprocentní materialistický ateista neexistuje.

Tváří tvář smrti nebo v okamžicích nepředstavitelné hrůzy se nepřátelé Boha – materialisté a nevěřící – přesunou na druhou stranu kyvadla. Uchýlí se k modlitbě, nářkům a záchvatům nekonečné víry a obrovské oddanosti.

Sám Karel Marx, autor dialektického materialismu, byl silně věřícím židem, který měl po smrti pohřben jako vrchní Rabín.

Karel Marx pracoval na svých teoriích s jediným účelem – chtěl stvořit zbraň schopnou zničit všechna náboženství světa. Chtěl je zničit skrze skepticismus.

Toto je příklad náboženské závisti, který zašel až do krajnosti. Marx nebyl schopen tolerovat ostatní náboženství a chtěl je zničit skrze svou práci.

Činil tak v souladu s jedním Siónským protokolem, který doslova prohlašoval:

„Je jedno, zda naplníme svět materialismem a odporným ateismem. V den našeho triumfu potom rozšíříme pravé Mojžíšovo učení a nedovolíme, aby existovala jiná náboženství.“

Je zajímavé, že v Sovětském svazu byla náboženství potlačována a lidé se museli učit materialismu. Nicméně Talmud, Bible a doktrína se i nadále studovala v synagogách, svobodně a bez problémů. Vůdci Sovětského svazu fanaticky vyznávali Mojžíšovo učení a přitom nutili lidem jedovatý materialismus.

Tímto nesoudím obyvatele Izraele. Má slova jsou namířena pouze proti jisté židovské elitě, která sledovala vlastní utajené zájmy. Zatímco nutili lidem materialismus, tak tajně praktikovali Mojžíšovo učení.

Materialismus i spiritualismus, se všemi svými teoriemi a předsudky, se střídají jak módní trendy, podle toho, jak se to hodí.

Duch a hmota jsou velmi sporné – jsou to pichlavé koncepty, kterým nikdo nerozumí.

Mysl neví nic o duchu ani o hmotě.

Koncept není nic víc, než koncept. Skutečnost není koncept, ačkoli máme mnoho představ o skutečnosti.

Duch je Duch (Bytí) a pouze On může poznat sám sebe.

Je psáno: Bytí je Bytí a důvod pro existenci Bytí je samotné Bytí.

Fanatici, co uctívají Boha materialismu, materialističtí vědci, jsou ze sta procent směšně empirikové. Používají nablýskaná slova, když sebevědomě mluví o hmotě, a přitom o ní nic neví.

Co je to hmota? Je to bavlna? Železo? Maso? Škrob? Kámen? Mrak? Co to je? Říci, že vše je hmota je absurdní, stejně tak jako je absurdní tvrdit, že lidský organismus jsou jenom játra, srdce anebo ledviny. Je jasné, že každá věc je to, co je a vše ostatní je něco jiného. Každý orgán je jiný a každá látka je také jiná. Takže, která z těchto látek je ta věčně probíraná hmota?

Mnoho lidí si hraje s koncepty. Nicméně koncepty nejsou skutečností. Mysl zná pouze ilusorní formy přírody, ale nic neví o pravdě, která se nachází uvnitř těchto forem.

Teorie vyjdou časem z módy. Co se naučíme ve škole, nám později k ničemu není. Zkrátka nikdo neví nic.

Koncepty na levé i pravé straně kyvadla se mění jako ženské módní trendy. Koncepty jsou pouze procesy v naší mysli, které postrádají hlubší porozumění. Jsou nesmyslné, jsou to rozmazy intelektu.

Všechno v mysli má svůj protiklad. Každý logicky postavený psychologický proces má svůj protějšek. Ale co na tom záleží? Nás zajímá jediné skutečnost, Pravda. Není to otázka kyvadla. Pravdu nenajdeme mezi věčně se měnícími teoriemi a názory.

Pravda je to neznámé, co se odehrává od okamžiku k okamžiku, z momentu na moment.

Pravdu najdeme uprostřed kyvadla – ani nalevo, ani napravo.

Když se Ježíše zeptali: „Co je Pravda?“, tak hluboce mlčel. A když se zeptali na to samé Buddha, tak se otočil a odešel.

Pravda není věcí názorů, teorií, nebo předsudků, ať už jsou na kterékoli straně kyvadla.

Jakákoli představa o Pravdě, kterou mysl vytvoří, není nikdy Pravda.

Představy o našem chápání Pravdy nejsou nikdy Pravdou.

Jakýkoli názor na Pravdu, ať už sebelepší, nemůže být nikdy Pravdou.

Ani duchovní trendy, ani jejich materialistické protějšky nás nikdy k pravdě nedovedou.

Pravdu musíme zažít, stejně tak jako když dáme prst do ohně a spálíme se, nebo když se zakuckáme při pití vody.

Střed kyvadla je uvnitř nás a tam také musíme objevit a zažít to, co je skutečné, co je Pravdou.

Musíme sami sebe prozkoumat, abychom objevili, kdo jsme, abychom se hluboce poznali.

Zažít pravdu je možné, pouze pokud jsme odstranili ty nepříjemné elementy v nás, které tvoří „mně“, ego, naše „já“.

Pravdu poznáme, pouze pokud odstraníme chybu. Pouze odstraněním „já“ – našich chyb, předsudků a strachů, našich vášní a tužeb, chtíče, intelektuální tvrdohlavosti a všech falešných představ o sobě samých – k nám přijde to, co je skutečné.

Pravda nemá nic společného s tím, co někdo řekl nebo neřekl, anebo co někdo napsal nebo nenapsal. Přejde k nám, pouze když ego zemře.

Mysl nemůže hledat Pravdu, protože mysl Ji nezná. Mysl nepoznává Pravdu, protože Ji nikdy neviděla.

Pravda k nám přijde spontánně, když odstraníme všechny ty nepříjemné elementy, co tvoří „já“, ego.

Jestliže je vědomí uvězněno v egu, tak nemůže zažít to, co je skutečné, co je mimo tělo, city a mysl. Nemůže zažít to, co je Pravdou.

Když je „já“ spáleno na vesmírný prach, tak je vědomí osvobozeno a konečně se může probudit a zažít Pravdu přímo.

Velký Kabír Ježíš správně řekl: „Poznej pravdu a pravda tě osvobodí.“ – Jan 8:32

K čemu je nám znát padesát tisíc teorií, pokud jsme nikdy nezažili Pravdu?

Intelekt mnoha osob může být velmi dobrý, ale vše co vyjde z intelektu má svého protivníka. Pravda nikoli.

Je lepší prozkoumat sám sebe, získat znalost o sobě, abychom jednoho dne mohli zažít to, co je skutečné: Pravdu.

PŘEDSTAVA A SKUTEČNOST

Kdo nebo co může zaručit, že se představa a skutečnost shodují?

Představa je jedna věc a skutečnost je věc druhá.

Máme tendenci přeceňovat své vlastní představy. Je téměř nemožné, aby skutečnost zcela odpovídala představě. Nicméně mysl, hypnotizovaná svými vlastními představami, si vždy myslí, že představa a skutečnost je to samé.

Jakýkoli psychologický proces, bezvadně logicky postavený, má svého protivníka, který byl vytvořen stejnou nebo vyšší logikou. A pak co?

Vezměme si např. dvě velmi ukázněné mysli omezené svými vlastními představami, jak se hádají. Prou se, diskutují o tomto či jiném faktu. Každá věří tomu, že její představa je správná, zatímco ta druhá je chybná. Která z nich je správná? Upřímně řečeno, kdo nám může zaručit, že nejsou obě chybné? Která představa se shoduje s realitou?

Mysl má nepochybně svůj vlastní svět. V každém z nás žije neústupný dogmatik, který nás nutí věřit, že se představa rovná skutečnosti.

Nikdy nemůže nikdo zaručit, že se představa bude shodovat se skutečností, a to i když je podepřena propracovaným odůvodněním.

Ti, kteří spoléhají na procesy intelektu, mají vždy tendenci přizpůsobit skutečnost svým vymyšleným představám.

Být otevřený novým věcem je velmi těžké pro lidi s tradičním myšlením. Je neštěstí, že lidé chtějí své myšlenky, předsudky, názory a teorie objevit ve všech přírodních jevech. Nikdo neumí být otevřený, vidět to nové s jasnou a spontánní myslí.

Ať jevy samy mluví k mudrcům – tak je to logické. Jenomže mudrcové dnešní doby neví, jak pozorovat jevy. Chtějí v nich pouze vidět potvrzení svých teorií.

Ačkoli se to zdá neuvěřitelné, vědci moderní doby nevědí nic o přírodních jevech.

Pokud pouze vidíme naše vlastní představy v přírodním jevu, tak je jisté, že nevidíme jev sám o sobě, ale pouze naši vlastní představu.

Nicméně pošetilí vědci, očarováni svých fascinujícím intelektem, hloupě věří, že všechny jejich představy se zcela shodují s tím, či oním pozorovaným jevem, i když skutečnost je jiná.

Je jasné, že všichni ti, kdo žijí ve světě svých teorií, odmítnou tato tvrzení. Je nepochybné, že dogmatický intelekt nikdy nepřipustí, že bezvadně vypracovaná představa se neshoduje se skutečností.

Hned jakmile mysl přijme vjem skrze smysly, tak ho okamžitě označí nějakým vědeckým výrazem. To slouží jako záplata pro svou vlastní nevědomost.

Mysl neumí být otevřená novému. Nicméně umí vymýšlet velmi složitou terminologii, kterou se pak snaží vysvětlit to, co neví. Mysl klame sama sebe.

Když budeme mluvit ve stylu Sokrata, tak řekneme, že nejenže mysl neví, ale co je horší - ona neví, že neví.

Mysl moderního člověka je velmi povrchní. Jsme mistři ve vynalézání složitých termínů, abychom zastřeli naši vlastní nevědomost.

Existují dva druhy vědy. Ta první není nic víc než soubor zaujatých teorií, kterých je všude dost. Ta druhá je potom objektivní věda Bytí. Je to čistá věda velkých osvícenců.

Je nepochybné, že nemůžeme proniknout na jeviště vesmírné vědy, pokud nejprve psychologicky nezemřeme.

Musíme odstranit všechny ty nepříjemné elementy, které nosíme v sobě a které tvoří naše „já“.

Dokud bude „já“ – naše zaujaté představy a teorie – věznit nejvyšší vědomí Bytí, tak je absolutně nemožné přímo pochopit tvrdou skutečnost přírodních jevů v nás.

Anděl smrti má v pravé ruce klíč k laboratoři přírody. Ze zrození se toho moc naučit nedá, ale ze smrti se můžeme naučit všechno.

Neposkvrněný chrám čisté vědy se nachází v hlubinách temné hrobky.

Pokud semeno nezemře, tak rostlina nevyroste. Pouze díky smrti se zrodí něco nového.

Když ego zemře, tak se vědomí probudí a vidí skutečnost všech přírodních jevů.

Vědomí ví to, co přímo samo prožije, nepokřivenou realitu života mimo tělo, city a mysl.

DIALEKTIKA VĚDOMÍ

Když se vrhneme do esoterické práce, která má za cíl odstranit všechny ty nepřijatelné elementy v nás, tak se občas budeme cítit otrávení, unavení či znudění.

Je nesporné, že pokud se opravdu chceme dramaticky proměnit, tak se musíme vždy vrátit na začátek a zhodnotit, na čem je naše psychologická práce založena.

Musíme tuto vnitřní práci milovat, abychom skutečně dosáhli totální proměny.

Přehodnotit naše základy je nemožné, když nemilujeme změny.

Je absurdní si myslet, že nás bude práce zajímat, pokud se ji nenaučíme milovat.

To znamená, že láska je klíčová, když se snažíme přehodnotit základ naší psychologické práce.

Nejnáléhavější je dozvědět se o vědomí, neboť mnoho lidí dokonce neví ani o něm.

Každý ví, že když je boxer sražen v ringu na zem, tak ztratí vědomí. Je jasné, že když se potom boxer probere, tak vědomí znovu nabude. Proto každý může pochopit, že zde existuje jasný rozdíl mezi osobností a vědomím.

Když přijdeme na tento svět, tak všichni máme pouze tři procenta vědomí, které je svobodné. Ostatních devadesát sedm procent je rozděleno mezi podvědomí, infravědomí a nevědomí.

Více vědomí může být osvobozeno, pokud na sobě pracujeme.

Je nemožné naše vědomí osvobodit skrze fyzické nebo mechanické postupy.

Vědomí je možné probudit pouze díky vědomé práci a dobrovolnému utrpení.

Uvnitř nás existuje několik typů energie, kterým musíme porozumět:

1. Mechanická energie
2. Vitální energie
3. Duševní energie
4. Mentální energie
5. Energie vůle
6. Energie vědomí
7. Energie čistého Ducha

Bez ohledu na to, jak moc zvýšíme naši mechanickou energii, tak nikdy s ní neprobudíme vědomí.

Bez ohledu na to, jak moc zvýšíme naše vitální síly našeho organismu, tak nikdy s nimi neprobudíme vědomí.

Mnoho duševních procesů v nás probíhá, aniž by do nich vědomí jakkoli zasahovalo.

Ať už je naše mysl jakkoli ukázněná, tak mentální energie nikdy neprobudí různé funkce vědomí.

Dokonce ani síla vůle nekonečně znásobená nemůže probudit vědomí.

Všechny tyto druhy energie najdeme v různých dimenzích, které nemají nic společného s vědomím.

Vědomí je možné probudit pouze vědomou prací a správným úsilím.

Lidstvo má jen malé množství volného vědomí. Místo aby se jej snažilo zvýšit, tak jej bezúčelně v životě promrhá.

Je jasné, že když se ztotožníme se všemi událostmi v našem životě, tak bezúčelně promrháváme energii vědomí.

Musíme se dívat na život jako na film, aniž bychom se ztotožňovali s jakoukoli komedií, dramatem nebo tragédií. Tím budeme šetřit energii vědomí.

Samo vědomí je druhem energie, která vibruje na velmi vysoké frekvenci.

Nesmíme si plést vědomí s pamětí. Rozdíl mezi nimi je stejný jako je rozdíl mezi světly auta a silnicí, po které jedeme.

Mnoho procesů uvnitř nás probíhá, aniž by se na nich vědomí jakkoli podílelo.

Motorické centrum našeho těla může řídit auto nebo ovládat prsty při hraní na klavír, aniž by se těchto činností vědomí jakkoli účastnilo.

Vědomí je světlo, které nevědomí nevnímá.

Slepec také nevidí sluneční světlo, a přesto světlo existuje.

Musíme se otevřít, aby mohlo světlo vědomí proniknout strašlivou tmou ega, „mne“, našeho „já“.

Teď už můžeme lépe porozumět významu slov z Janova evangelia:

„A světlo září v temnotě a temnota mu nerozumí.“ – Jan 1:5

Ale je nemožné, aby světlo vědomí proniklo temnotou ega, pokud nevíme, jak pozorovat své duševní procesy.

Je třeba vyčistit cestu, aby mohlo světlo osvětlit strašlivé hloubky psychologického „já“.

Pokud se chceme změnit, tak se budeme pozorovat. Změna je pouze možná, pokud skutečně milujeme esoterické učení.

Teď už snad čtenář porozumí, proč doporučujeme neustálé hodnocení instrukcí týkajících se práce na sobě samém.

Probuzené vědomí nám umožňuje přímo zažít skutečnost.

Naneštěstí je zvíře s intelektem – mylně nazývané člověkem – fascinováno silou dialektické logiky a zapomíná na dialektiku vědomí.

Je nesporné, že naše schopnost vytvářet logické koncepty je velmi špatná. Od tvrzení přejdeme k opačnému tvrzení a diskuzí potom dojdeme ke kompromisu. Ale dokonce i kompromis je pouze intelektuálním konceptem a nemůže se nikdy shodovat se skutečností.

Dialektika vědomí je přímější, dovoluje nám vidět jakýkoli jev takový, jaký ve skutečnosti je.

Přírodní jevy se nikdy neshodují s představami, které mysl vytvoří.

Život se odvíjí z okamžiku k okamžiku. Když ho zastavíme a chceme zanalyzovat, tak ho zabijeme.

Když si vytváříme představu o pozorovaném přírodním jevu, tak přestaneme vidět jev sám o sobě. Pouze uvidíme v jevu odraz našich teorií a představ, které nemají nic společného s pozorovaným jevem.

Iluze vytvořená intelektem je fascinující a my chceme nutit přírodní jevy, aby se shodovali s naší logikou.

Dialektika vědomí je založená na skutečných životních zkušenostech a nikoli na zaujatém racionalismu.

Všechny zákony přírody existují uvnitř nás. Pokud je neobjevíme v sobě, tak je mimo sebe těžko najdeme.

Lidská bytost je odrazem vesmíru a vesmír je odrazem lidské bytosti.

To, co prožijeme uvnitř nás je skutečné. Pouze vědomí může zažít skutečnost.

Jazyk vědomí je symbolický a hluboce významný. Pouze ti, kdo dosáhli osvícení, mu rozumí.

Ti, kdo chtějí probudit své vědomí, tak ze sebe musí odstranit všechny defekty, které dohromady tvoří ego, „já“ a vězní naši Esenci.

VĚDECKÁ HANTÝRKA

Didaktická logika je vždy založena na předpokladech (např. „za těchto podmínek“), které nám nikdy neumožní přímo prožít pravdu.

Přírodní jevy jsou velmi vzdálené tomu, co si o nich vědci myslí.

Jakmile objeví nějaký jev, tak ho hned označí nějakým složitým výrazem z vědecké hantýrky.

Je jasné, že moderní věda používá složitou terminologii pouze proto, aby zastřela svou vlastní nevědomost.

Přírodní jevy nejsou v žádném případě takové, jak je vědci vidí.

Život spolu se všemi svými projevy se odvíjí z momentu na moment, od okamžiku k okamžiku. Když se ho vědecká mysl snaží zadržet, aby ho zanalyzovala, tak ho tím zabije.

Jakákoli dedukce získaná pozorováním přírodního jevu není v žádném případě shodná s jevem samotným. Naneštěstí vědecká mysl, ošálená vlastními teoriemi, je pevně přesvědčená o pravdivosti svých dedukcí.

Nejenže pomýlený intelekt vidí v jevech pouze odraz svých představ, ale dokonce, a to je horší, chce jevy autoritářsky formulovat, aby odpovídali jeho představám.

Tento problém je vskutku fascinující. Nikdo z těch nevědomých, ultramoderních vědců, by si nikdy nepřipustil falešnost svých představ.

Je jisté, že všeznalci naší doby by se nikdy nenechali označit za pomýlených.

Síla jejich vlastní autosugesce způsobila, že plně věří všem svým vědeckým teoriím.

Je jasné, že pomýlená mysl si myslí, že ví vše a autoritářsky chce, aby všechny přírodní procesy probíhaly v souladu s jejími rozmary.

Jakmile se nějaký jev objeví, tak ho označíme a zařadíme jako bychom mu rozuměli.

Existují tisíce výrazů, které jsme si vymysleli pro označení jevů, ale popravdě homo sapiens neví nic o skutečnosti jevů.

Jako živoucí příklad toho, co v této kapitole tvrdíme, je lidské tělo.

Ve jménu pravdy můžeme důrazně tvrdit, že fyzické tělo je velkou neznámou pro moderní vědce.

Takové tvrzení je velmi kacířské pro papeže moderní vědy a určitě bychom si za to v jejich očích zasloužili exkomunikaci.

Nicméně máme pádné důvody pro takové odvážné tvrzení.

Naneštěstí pomýlené mysli jsou natolik přesvědčené o své moudrosti, že si ani vzdáleně nepřipustí svou nevědomost.

Kdybychom teď oznámili význačným vědcům dnešní doby, že hrabě Cagliostro, velmi zajímavá osobnost šestnáctého, sedmnáctého a osmnáctého století, je stále naživu v půlce dvacátého století, nebo že Paracelsus, významný středověký doktor žije dodnes, tak si buďte jisti, že moderní vědci by se nám vysmáli a nikdy by nepřijali tato tvrzení.

Nicméně je to tak. Oni skutečně na Zemi žijí. Jsou to praví mutanti, nesmrtelní muži, jejichž těla jsou stará tisíce nebo dokonce miliony let.

Autor této knihy zná mutanty. Nicméně si je vědom skepticismu moderní doby, neznalosti vědců a nevědomosti všeználek.

Kvůli tomu si neděláme bláhové naděje, že by fanatici vědecké hantýrky někdy přijali naše neobvyklá tvrzení jako skutečnost.

Tělo jakéhokoli mutanta je výzvou pro vědce moderní doby.

Tělo mutanta dokáže změnit tvar a vrátit se do své původní podoby, aniž by bylo jakkoli poškozeno.

Tělo mutanta může okamžitě proniknout do čtvrté dimenze a vzít na sebe podobu jakékoli rostliny nebo zvířete a vrátit se do původního stavu bez následků.

Tělo mutanta se zcela vymyká starým textům oficiální anatomie.

Naneštěstí žádný z těchto výroků nepřesvědčí ty, co jsou omámeni vědeckou hantýrkou.

Tito pánové, usazení na svých papežských trůnech se na nás dívají s pohrdáním, možná hněvem, anebo dokonce s trochou lítosti.

Nicméně pravda je to, co je. Mutanti jsou velkou výzvou pro veškeré ultramoderní teorie.

Autor této knihy zná mutanty, ale neočekává, že by mu někdo věřil.

Každý orgán v lidském těle je ovládán zákony a silami, o nichž vědci moderní doby nemají ani páru.

Přírodní prvky jsou sami o sobě neznámé oficiální vědě. Nejznámější chemické vzorce jsou neúplné: H_2O , dva atomy vodíku a jeden atom kyslíku tvoří vodu.

Nicméně pokud se pokusíme v laboratoři spojit atom kyslíku s dvěma atomy vodíku, tak výsledkem není voda ani vodě nic podobného. Vzorec je totiž neúplný – chybí prvek ohně. Pouze s tímto prvkem (ohněm) je možné stvořit vodu.

Intelektualismus, bez ohledu na to, jak bezvadným se může zdát, nám nikdy neumožní zažít to, co je skutečné.

Třídění látek a jejich složité názvy pouze slouží jako zástěrka pro vlastní nevědomost.

Je absurdní, pokud intelekt vyžaduje, aby ta či ona látka měla toto jedno jméno a tyto jedinečné vlastnosti.

Proč si intelekt myslí, že ví vše? Proč klame sám sebe a věří, že látky a jevy jsou takové, jak je sám vidí? Proč chce intelekt, aby příroda byla dokonalým odrazem jeho teorií, představ, názorů, dogmat a předsudků?

Je skutečností, že přírodní jevy nejsou takové, jak si všichni myslí. A přírodní látky a síly nejsou v žádném případě to, za co je intelekt považuje.

Probuzené vědomí není mysl, paměť, nebo cokoli podobného. Pouze osvobozené vědomí je schopné přímo vidět život v pohybu.

Ovšem důrazně opakuji, že pokud v nás budou zaujaté elementy, tak vědomí bude v těchto elementech uvězněno a my nebudeme moci žít v trvalém a dokonalém osvětlení.

ANTIKRIST

Nablýskaný intelektualismus, který je výsledkem psychologického „já“, je bezpochyby Antikrist.

Ti, kdo si myslí, že Antikrist je nějaká zvláštní osoba narozená někde na planetě Zemi nebo pocházející z toho či onoho státu jsou zcela jistě na omylu.

Zcela vážně musíme prohlásit, že Antikrist není jedna osoba, ale všichni lidé.

Je jasné, že sám Antikrist existuje hluboko uvnitř každé osoby a projevuje se mnoha způsoby.

Intelekt, který slouží Duchu je užitečný. Nicméně intelekt, který je odloučen od Ducha, je k ničemu.

Padouši se rodí z intelektualismu bez duchovna – živoucí projev Antikrista. Je zřejmé, že padouch sám o sobě je Antikrist.

Bohužel je dnešní svět plný tragédií a neštěstí ovládnut Antikristem. Stav chaosu, ve kterém se dnešní lidstvo nachází, je nepochybně způsoben Antikristem.

Ten zločinec, o kterém hovořil Pavel z Tarsu ve svých epištolách, je krutou realitou této doby. Už je tady, mezi námi. Jeho stopy můžeme vidět všude. Je všudypřítomný.

Dohaduje se v kavárnách, vede jednání ve Společnosti národů, sedí si pohodlně v Ženevě, provádí experimenty v laboratořích, vynalézá jaderné bomby, řízené střely, jedovaté plyny, biologické bomby, atd...

Antikrist je fascinován svým intelektem, který je vlastní všem všeználkům a který si myslí, že ví všechno o přírodních jevech.

Antikrist věří, že ví všechno a přitom je uvězněn ve změti vlastních teorií. Odmítá cokoli, co se podobá Bohu nebo co je hodno uctívání. Přílišná soběstačnost, pýcha a arogance, která je Antikristovi vlastní, je nesnesitelná. Antikrist smrtelně nenávidí křesťanské ctnosti jako je víra, trpělivost a pokora.

Každý se klaní Antikristu. Stojí za vynálezem nadzvukových letadel, skvostných lodí, nádherných aut, úžasných léků, atd. Takové věci...kdo by mohl o Antikristovi pochybovat?

Každý, kdo se v této době pokusí promluvit proti zázrakům Ztraceného syna, je odsouzen k posměchu ostatních. Je terčem sarkastických a ironických poznámek. Každý ho má za hlupáka a neználka.

Je těžké přimět vážné a pracovité lidi, aby pochopili tyto výroky. Uvnitř nich samých je mnoho odporu proti těmto slovům.

Je jasné, že zvíře s intelektem, mylně nazývané lidskou bytostí, je robot, který je programován ve školce, základní a střední škole, univerzitě atd. Nikdo nemůže popřít, že roboti fungují tak,

jak jsou naprogramováni. Robot by bez programu nemohl fungovat. Antikrist vytvořil program, který je nahrán v lidech dnešní doby, která je plná úpadku.

Je strašlivě těžké pochopit tato prohlášení, neboť nejsou součástí programu. Žádný humanoidní robot nepřipustí věci, které nejsou v programu. Mysl je natolik pohlcena tímto programem, že ani vzdáleně nepochybuje o tom, že program je k ničemu. Řídí se programem a pochybovat o něm by bylo kacířství. Něco nepřijatelného a absurdního. Je zcela nemožné, aby robot pochyboval o svém programu, protože jeho vlastní existence je závislá na programu.

Bohužel věci nejsou takové, jak si lidé myslí. Existuje jiná věda, jiná moudrost, která je ovšem pro ně nepřijatelná. Humanoidní robot na ni útočí, protože na ni není naprogramován. Není naprogramován, aby přijal jinou vědu nebo cokoli jiného, co by se odlišovalo od jemu známého programu.

Antikrist vytvořil programy humanoidního robota a robot se pokorně klaní svému mistru. Jak by robot mohl někdy pochybovat o moudrosti svého mistra? Dítě se rodí čisté a nevinné. Esence, která vyznačuje z každého dítěte, je překrásná. Je nepochybné, že příroda vkládá do mozku novorozenat všechny divoké, přírodní, vesmírné a spontánní informace, které jsou nezbytné pro pochopení vyšších principů. Tyto principy jsou obsaženy v přírodních jevech, které jsou vnímatelné smysly. To znamená, že novorozeně může samo objevit skutečnost, která se skrývá za každým přírodním jevem. Bohužel program Antikrista tomu chce zabránit, a proto jsou tyto nádherné vlastnosti umístěné přírodou do mozku novorozeněte brzo zničeny. Antikrist zakazuje jiný způsob myšlení. Všechny narozené děti musí být naprogramovány podle Antikrista.

Je nepochybné, že Antikrist k smrti nenávidí ten vzácný smysl Bytí, který je znám jako „schopnost instinktivně vnímat vesmírné pravdy“.

Čistá věda, která je jiná než zastaralé a všudypřítomné univerzitní teorie, je něco, co je pro roboty Antikrista nepřijatelné.

Mnoho válek, hladomorů a nemocí je podporováno Antikristem po celém světě a tak tomu bude až do příchodu velké katastrofy. Bohužel hodina velké pohromy se blíží (čas, o kterém mluví všichni proroci) a žádný člověk se neodvažuje povstat proti Antikristu.

PSYCHOLOGICKÉ „JÁ“

Musíme prozkoumat sebe, to, co jsem, to, co myslí, cítí a jedná. Tak získáme velké znalosti.

Všude kolem jsou krásné teorie, které se nám líbí a které nás přitahují. Nicméně jsou nám k ničemu, pokud neznáme sami sebe.

Je jistě fascinující studovat astronomii nebo se bavit četbou vážné literatury.

Ovšem je ironické být vzdělaný a přitom nevědět nic sám o sobě, o svém „já“, o své lidské osobnosti.

Každý si může myslet, co chce. Subjektivní uvažování „zvířete s intelektem“ – mylně nazývaného lidskou bytostí – zvládne úplně cokoli. Dokáže z komára udělat velblouda stejně tak jako z velblouda udělat komára. Je mnoho intelektuálů, kteří si hrají s racionalismem, ale k čemu to je ve svém důsledku dobré?

Být učený neznamena být moudrý. Učených neználců je jako hub po dešti. Nejenže neví, ale oni dokonce ani neví, že neví.

Učení neználci jsou všichni ti, co si myslí, že znají všechno a přitom neznají ani sami sebe.

Klidně bychom mohli vymýšlet o psychologickém já spoustu krásných teorií, ale o to nám v této kapitole nejde.

Musíme se poznat přímo, takoví jací jsme, bez obalu a narovinu.

To je možné pouze tehdy, pokud se pozorujeme v každém okamžiku, v každé chvíli.

Nejde o to vidět se skrze představy, které o sobě máme, nebo skrze intelektuální spekulace o tom, jací jsme.

Jde o to se vidět přímo takoví, jací jsme. Jedině tak o sobě získáme skutečné znalosti.

Ačkoli se to zdá neuvěřitelné, tak o sobě máme mnoho iluzí.

To, co si myslíme, že máme, tak nemáme, a to, co si myslíme, že nemáme, tak máme.

Vytvořili jsme si o sobě falešné představy, a proto musíme provést inventuru a zjistit, čeho máme příliš a co nám naopak chybí.

Myslíme si, že máme některé dobré vlastnosti, které ve skutečnosti nemáme. Ale stejně tak určitě máme ctnosti, o kterých ani nevíme.

Jsme ve spánku, v nevědomí, a to je velmi vážné. Bohužel si o sobě myslíme jen to nejlepší a nemáme ani páru o tom, že spíme.

Svatá písma neustále hovoří o tom, že je třeba se probudit, ale neposkytují systém, který by k probuzení vedl.

Ale nejhorší ze všeho je, že mnoho lidí, co čte Svata písma, si ani neuvědomuje, že spí.

Každý si myslí, že se zná a nemá ani tušení o tom, že existuje nauka o mnoha „já“.

Ve skutečnosti je v každé osobě mnoho „já“. Já je vždy tvořeno mnoha jinými já.

Tím chceme říci, že uvnitř nás je mnoho „já“ a ne pouze jedno, jak předpokládají učení neznánci.

Popírat, že uvnitř máme mnoho různých „já“, znamená klamat sám sebe. Vlastně je naprosto absurdní ignorovat vnitřní rozpory, které každý z nás má.

„Já si chci číst noviny“, řekne intelektuální já. „K čertu se čtením“, řekne pohybové já, „Já chci jet na kole“. „Zapomeň na to“, křičí třetí ego, „já chci jíst, jsem hladový!“.

Pokud bychom mohli sami sebe vidět psychologicky v zrcadle takoví, jací opravdu jsme, tak bychom se mohli přesvědčit o tom, že nejsem jeden, ale mnoho.

Lidská osobnost je pouze loutka ovládaná neviditelnými nitkami.

Ego, které přísahá věčnou lásku gnózi, je později nahrazeno jiným egem, které nemá s přísahou nic společného. Potom takový jedinec gnózi opustí.

„Já“, co přísahá věčnou lásku jedné ženě, je později nahrazeno jiným, které s přísahou nemá nic společného. Pak se takový muž zamiluje do jiné ženy a jeho přísaha spadne jako domeček z karet.

Zvíře s intelektem, mylně nazývané lidskou bytostí, je jako dům, ve kterém žije mnoho lidí.

Mnoho „já“ se nikdy nemůže na ničem shodnout, v domě vládne chaos. Každé ego se hádá s ostatními a bojují o nadvládu. Když se jednomu podaří ovládnout hlavní centra organického stroje (člověka), tak se cítí jedinečně, jako král. Ale nakonec je stejně svrhnut.

Když se na věci díváme z tohoto úhlu, tak dospějeme k logickému závěru, že „savec s intelektem“ nemá skutečný smysl pro zodpovědnost.

To, co stroj říká nebo dělá, záleží výlučně na tom, které ego ho momentálně kontroluje.

Je psáno, že Ježíš z Nazaretu vyhnal sedm démonů, sedm „já“, z těla Máří Magdalény. Toto představuje sedm hlavních hříchů.

Je zřejmé, že každý z těchto sedmi démonů je vůdcem legie. A proto můžeme dospět k přirozenému závěru, že vnitřní Kristus byl schopen vypudit tisíce různých já z těla Máří Magdaleny.

Pokud o tomto budeme uvažovat, tak si jednoduše dovodíme, že jediná hodnotná část v nás je Esence, která je ovšem bohužel uvězněna všemi těmi různými „já“.

Naneštěstí je Esence vždy omezená ve své činnosti právě kvůli svému uvěznění.

Je nesporné, že Esence neboli vědomí v nás hluboce spí.

TEMNOTA

Je jisté, že jeden z největších problémů naší doby je spleť různých teorií.

Je nepochybné, že v této době se všude hemží různé pseudo-esoterické a pseudo-okultistické školy.

Obchod s dušemi, knihami a teoriemi je děsivý. Jen málo je těch, kteří skutečně najdou tajnou cestu mezi všemi těmi teoriemi, které si navzájem protiřekají.

Nejhorší na všem je intelektuální fascinace. Máme sklon k tomu krmit naši mysl čímkoli, co je po ruce.

Intelektuálové již nejsou spokojeni pouze s obyčejnou literaturou, které je všude plno. Nyní, a to je ještě horší, plní obchody levnými pseudo-esoterickými a pseudo-okultistickými knihami.

Výsledkem toho všeho je, že intelektuálové jsou zmatení a dezorientovaní.

Neustále dostávám dopisy a knihy. Ti, co je posílají, se obvykle ptají na to, co si myslím o té a té škole nebo o té a té knize. Já omezuji svou odpověď pouze na toto: „Přestaňte být pouze zvědaví. Není potřeba, abyste se starali o to, co dělá někdo jiný. Odstraňte ego zvědavosti, protože to, co učí jiné školy, se Vás nijak netýká. Berte věci vážně, poznejte sami sebe, studujte se, pozorujte se, atd.“

To důležité je poznat sám sebe do hloubky, na všech úrovních mysli.

Temnota je nevědomí. Světlo je vědomí. Musíme nechat světlo, aby proniklo temnotou. Je jasné, že světlo má sílu porazit temnotu.

Bohužel lidé jsou uvězněni ve špinavém prostředí své vlastní mysli a uctívají své milované ego.

Lidé si nechtějí uvědomit, že nejsou páni svých životů. Ve skutečnosti je každý člověk zevnitř ovládán mnoha osobami. Těmi osobami myslím ten dav našich „já“, který si nosíme vždy s sebou.

Každé z těchto „já“ nám vkládá do mysli, co si máme myslet, do pusy, co máme říkat, a do srdce, co máme cítit, atd.

Za těchto podmínek není člověk nic víc, než robot ovládán různými lidmi, kteří se hádají o nadvládu a touží po kontrole hlavních center organického stroje (člověka).

Ve jménu pravdy prohlašuji, že nebohé zvíře s intelektem, mylně nazývané lidskou bytostí, je psychicky nevyrovnané, i když si myslí pravý opak.

Savec s intelektem není v žádném případě jen „jeden“, protože to by byl v rovnováze.

Bohužel zvíře s intelektem je ovládáno „davem“, jak již bylo opakovaně ukázáno.

Jak může být humanoid s rozumem vyrovnaný? Aby existovala dokonalá rovnováha, tak je potřeba probuzené vědomí.

Pouze světlo vědomí, které je plně soustředěné na nás samotné, může ukončit kontrasty, naše psychologické protiklady.

Pouze tak můžeme v sobě vytvořit pravou vnitřní rovnováhu.

Vědomí se probudí, pokud odstraníme celou sbírku „já“, které si v sobě nosíme. Důsledkem potom bude skutečná psychická rovnováha.

Bohužel si lidé nechtějí uvědomit, že žijí život nevědomě, že hluboce spí.

Pokud by se lidé probudili, tak by v sobě cítili ostatní lidské bytosti.

Pokud by se lidé probudili, tak ostatní lidé by cítili nás v sobě samých.

Potom je jasné, že by války nemohly existovat a Země by byla skutečným rájem.

Světlo vědomí nám poskytne pravou psychickou rovnováhu. Světlo vědomí vidí vše takové jaké je a dokáže vše zařadit na správné místo.

Nevědomí davu je tak velké, že ani nevidí, jak jsou světlo a vědomí propojené.

Světlo a vědomí jsou nepochybně dva projevy téže věci. Kde je světlo, tam je i vědomí.

Nevědomí je temnota. Temnota je uvnitř nás samých.

Pouze sebezpozorováním může světlo proniknout vnitřní temnotou.

A světlo září ve tmě. A temnota tomu nerozumí. – Jan 1:5

TŘI MYSLI

Existuje mnoho intelektuálních mizerů, kteří nedělají nic užitečného a jsou plni nenávislného skepticismu.

V posledních třech stoletích se odporný jed skepse dostal do lidské mysli alarmujícím tempem.

Až do 18. století byl slavný ostrov Nontrabada (také nazývaný Encubierta), nacházející se u španělského pobřeží, trvale viditelný a hmatatelný.

Není pochyb o tom, že tento ostrov se nachází ve čtvrté dimenzi. Vypráví se o něm mnoho veselých příběhů.

Nicméně po 18. století tento ostrov zmizel ve věčnosti. Nikdo o něm od té doby neslyšel.

Za časů krále Artuše a rytířů kulatého stolu byli elementálové přírody snadno viditelní v trojrozměrném světě.

Existuje mnoho příběhů o elfech, lepríkonech a vílách, které stále žijí v hojných počtech v Erinu, Irsku. Bohužel tato nádherná a nevinná stvoření, pocházející z duše samotné Země, již lidé nejsou schopni vidět. Důvod je ten, že zvířecí ego narostlo v lidech do obřích rozměrů.

V dnešní době se všeználcí, co nic nevědí, těmto věcem smějí, odmítají je, ačkoli hluboko uvnitř nejsou ani vzdáleně šťastní.

Kdyby lidé pochopili, že máme tři mysli, tak by věci možná vypadali jinak. Možná by se dokonce začali zajímat o toto učení.

Naneštěstí je učený neználek pohlcen pronásledováním své náročné akademické kariéry a nemá vůbec čas se vážněji zabývat naším učením.

Tito ztracení lidé jsou velmi sebevědomí. Jsou to nafoukaní intelektuálové. Myslí si, že jdou po správné cestě a nemají ani nejmenší tušení, že kráčí ve slepé uličce.

Ve jménu pravdy musíme prohlásit, že v zásadě máme tři mysli.

Tu první nemůžeme nazvat jinak než Smyslovou myslí. Tu druhou můžeme pojmenovat jako Prostřední mysl. A tu třetí nazvěme Vnitřní mysl.

Pojďme se teď na tyto mysli zaměřit a posoudit každou z nich samostatně.

Je nesporné, že Smyslová mysl si vytváří základní představy skrze vnější smyslové vnímání.

Díky tomu je Smyslová mysl velmi nespolehlivá a materialistická. Přijme pouze to, co může být v trojrozměrném světě ukázáno.

Základní představy Smyslové mysli jsou založeny na informacích z vnějších smyslových vjemů, a proto nikdy nemůže nic vědět o tom, co je skutečné. Neví nic o Pravdě, o tajemstvích života a smrti, o Duši, ani o Duchu.

Intelektuálům, kteří jsou zcela uvězněni ve svých pěti smyslech a v představách Smyslové mysli, musí toto esoterické učení připadat jako bláznovství.

Smyslová mysl má navrch v poblázněném světě, protože v zásadě veškeré informace získáváme z pěti smyslů. Jak by mohla Smyslová mysl přijmout něco, co je mimo smysly?

Smyslová mysl umí přijímat pouze vjemy z pěti smyslů, a proto je jasné, že všechny její představy budou založeny na informacích z těchto vjemů.

Prostřední mysl je jiná. Také nemá přímou zkušenost s tím, co je skutečné – omezuje se na názory a teorie.

V prostřední mysli najdeme všechny náboženské teorie, neochvějná dogmata, atd.

Pouze Vnitřní mysl umožňuje člověku zažít Pravdu.

Není pochyb o tom, že Vnitřní mysl vytváří základní představy z informací získaných z nejvyššího vědomí Bytí.

Vědomí může bezpochyby zažít to, co je skutečné. Je samozřejmé, že vědomí zná pravdu.

Nicméně aby se mohlo vědomí vyjádřit, tak potřebuje prostředek. Tím prostředkem je Vnitřní mysl.

Vědomí zná pravou skutečnost každého přírodního jevu a může ji vyjádřit skrze Vnitřní mysl.

Pokud se chceme vymanit ze světa pochyb a nevědomosti, tak tím správným krokem je otevření Vnitřní mysli.

Tím chci říci, že pouze otevřením Vnitřní mysli se v člověku zrodí pravá víra.

Materialistický skepticismus je známkou nevědomosti. Není pochyb o tom, že učený neználek je ze sta procent skeptik.

Víra se rodí z přímého vnímání pravdy, toho, co je skutečné. Je to hluboká moudrost. Je to prožití toho, co je mimo tělo, city a mysl.

Musíme se naučit rozlišovat mezi vírou a přesvědčením. Přesvědčení nalezneme v Prostřední mysli. Víra je znakem Vnitřní mysli.

Naneštěstí máme obecný sklon zaměňovat víru s přesvědčením. Ačkoli se to může zdát paradoxní, tak platí následující: „Ti, kdo mají víru, tak nemusí věřit“.

To proto, že pravá víra je přímá znalost, přesné vědění a vlastní zkušenost.

Po mnoho století si lidé pletli víru a přesvědčení. Proto je teď pro ně tak těžké pochopit, že víra je skutečná znalost a nikoli pouhé bezvýznamné přesvědčení.

Vnitřní mysl má k dispozici veškerou moudrost, kterou oplývá vědomí.

Ten, kdo otevřel svoji Vnitřní mysl, si pamatuje všechny své minulé životy a zná tajemství života a smrti. A zná to nikoli díky tomu, že si o tom přečetl, že mu o tom někdo vyprávěl anebo že tomu věří, ale díky vlastní, velmi živé zkušenosti.

Smyslové myslí se nelíbí to, co zde říkáme. Smyslová mysl tohle nemůže přijmout, protože je to mimo její chápání. Nemá to totiž nic společného se smyslovým vnímáním. Je to v rozporu s jejími základními představami, s tím, co se učí ve škole nebo píše v různých knížkách.

To, co zde říkáme je rovněž nepřijatelné pro Prostřední mysl. Je to totiž v rozporu s jejími přesvědčeními. Je to v rozporu s tím, co jí bylo vštěpováno na hodinách náboženství.

Ježíš, velký Kabír varoval své učedníky:

„Dejte pozor, varujte se kvasu Farizeů a Saduceů.“ - Matouš 16:6

Je zřejmé, že Ježíš Kristus měl na mysli učení materialistických Saduceů a pokryteckých Farizeů.

Učení Saduceů představuje Smyslová mysl. Je to učení pěti smyslů.

Učení Farizeů najdeme nade vši pochybnost v Prostřední myslí.

Farizeové se účastní rituálů, aby byli viděni, aby se o nich říkalo, že to jsou dobří lidé. Přetvařují se před ostatními, ale nikdy na sobě nepracují.

Je nemožné otevřít Vnitřní mysl, pokud nepřemýšlíme o naší psychice.

Jakmile někdo začne se sebezpozorováním, tak je to znamením, že taková osoba začíná o své psychice přemýšlet.

Pokud si nepřipouštíme skutečný stav naší psychiky nebo pokud nevěříme, že je možné ji změnit, tak zajisté nebudeme cítit potřebu pozorovat svá „já“.

Jakmile ovšem člověk přijme nauku o mnoha „já“ a chápe, proč je tak potřebné odstranit ze své psychiky různá ega (tj. aby osvobodil vědomí, esenci), tak si také uvědomí nutnost psychologického sebezpozorování.

Je zřejmé, že odstraněním nepřijatelných elementů z naší psychiky dojde k otevření Vnitřní myslí.

Otevření Vnitřní myslí je postupný proces. Čím více ega je odstraněno, tím více se Vnitřní mysl otevírá.

Pokud někdo odstraní své ego ze 100 procent, tak je jasné, že jeho Vnitřní mysl se také otevře ze 100 procent.

Takováto osoba bude mít nezlomnou víru. Teď již můžete pochopit slova Krista:

Budete-li mít víru jako zrnko hořčice, tak řeknete této hoře: „Přejdi odsud tam“ a ona přejde a nic pro Vás nebude nemožné. – Matouš 20:17

PRÁCE S PAMĚTÍ

Každá osoba má svou osobní psychiku. To je nepochybné, nesporné a nepopíratelné.

Bohužel lidi toto ani nenapadne a mnozí to nikdy nepřijmou. Jsou chyceni ve smyslové mysli.

Každý připustí, že fyzické tělo existuje, protože ho můžeme vidět nebo se ho dotýkat. Naše psychika je ovšem jiná záležitost. Nemůžeme ji vnímat žádným z pěti smyslů. Z tohoto důvodu máme obecně sklon ji podceňovat, zesměšňovat anebo úplně ignorovat, protože ji nepovažujeme za důležitou.

Je nepochybné, že jakmile někdo začne se sebezpozorováním, tak je to neomylné znamení, že pochopil skutečnost týkající se vlastní psychiky.

Je jasné, že nikdo nezačne se sebezpozorováním, pokud pro to nemá velmi pádný důvod.

Jakmile někdo začne se sebezpozorováním, tak se začne od ostatních velmi lišit. To naznačuje, že je možné dosáhnout vnitřní změny.

Bohužel lidé se nechtějí změnit. Jsou spokojeni se stavem, v jakém se nacházejí.

Je velmi bolestivé dívat se na lidi, jak se rodí, dospívají, rozmnožují se, hrozně trpí a umírají, aniž by věděli proč vlastně.

Změna je zásadní, ale není možné se změnit, pokud nezačneme se sebezpozorováním.

Měli bychom si uvědomit, že naším účelem je získat znalost o sobě, protože humanoidi s rozumem sami sebe neznají.

Když člověk objeví psychický defekt, tak vlastně učiní velký krok, protože má možnost ho studovat a dokonce ho odstranit.

Je nemožné spočítat všechny psychické defekty, které jsou uvnitř nás, protože jich je tolik, že by nám nepomohla ani kalkulačka.

Nejhorší ovšem je, že neumíme posoudit vážnost jakéhokoli defektu. Vždy se na něj podíváme povrchně a nevěnujeme mu řádnou pozornost. Považujeme ho za nedůležitý.

Když přijmeme skutečnost, že nejsem jeden, ale mnoho, a když pochopíme význam vypuzení sedmi démonů z těla Máří Magdalény, tak se náš způsob uvažování od základu změní (v tom, jak nazíráme na psychické defekty).

Nauka o mnoha „já“ pochází ze 100 procent z tibetské a gnostické tradice.

Není moc příjemné zjistit, že uvnitř každé osoby žijí stovky a tisíce psychologických osob.

Každý psychický defekt je jedna osoba, která v nás žije.

Sedm démonů, které velký mistr Ježíš Kristus vyhnal z těla Máří Magdalény, je sedm smrtelných hříchů: hněv, chamtivost, chtíč, závist, pýcha, lenost a obžerství.

Každý jeden z těchto démonů je přirozeně vůdcem samostatné legie démonů.

Ve starověkém Egyptě, zemi faraónů, zasvěcenec musel zabít rudé Sethovy demony ve své vlastní psychice, pokud chtěl dosáhnout probuzení vědomí.

Když aspirant pochopí, jak to je ve skutečnosti s psychickými defekty, tak zatouží po změně. Již nechce žít ve stavu, v jakém žil doposud – totiž s mnoha jinými lidmi uvnitř. Proto začne pozorovat svá „já“.

Člověk užasne, jakmile zjistí, že existuje řád v odstraňování davu psychických agregátů, které zosobňují naše chyby.

Nejzajímavější na tom je, že tento řád se objevuje postupně v souladu s dialektikou vědomí.

Dialektika rozumu nemůže být nikdy lepší než dialektika vědomí.

S postupem času se ukáže, že řád v psychické práci je ustanoven naším nejvnitřnějším Bytím.

Je třeba objasnit velký rozdíl, který existuje mezi egem a Bytím. „Já“ nemůže nikdy ustanovit řád v psychických záležitostech. „Já“ je totiž samo o sobě výsledkem chaosu.

Pouze Bytí má schopnost ustanovit pořádek v naší psychice. Bytí je Bytí a důvod pro existenci Bytí je samotné Bytí.

Řád v souzení a odstraňování našich psychických defektů se stane zřejmým díky sebezpozorování.

Všechny lidské bytosti mají schopnost sami sebe pozorovat. Tato schopnost ovšem spí, protože ji lidé nepoužívají. Tréninkem dojde postupně k jejímu probuzení a zdokonalení.

Díky této schopnosti můžeme přímo vnímat všechny ty různé „já“ žijící uvnitř nás (a nikoli o nich pouze teoretizovat).

V oblasti parapsychologie se již začala studovat otázka mimosmyslového vnímání. Existence mimosmyslového vnímání byla ukázána v sérii pokusů, které jsou velmi rozsáhle zdokumentované.

Ti, kdo ignorují existenci mimosmyslového vnímání, jsou zcela nevědomí. Jsou to intelektuální padouši, uvěznění ve smyslové mysli.

Nicméně schopnost sebezpozorování sahá mnohem hlouběji, než naznačují jednoduché závěry parapsychologie. Díky němu můžeme velmi dobře pozorovat sami sebe a plně si tak ověřit strašlivou realitu našeho vnitřního světa.

Jakmile se ve vnitřní práci ustanoví řád, tak je možné také pracovat s pamětí. To je velmi zajímavé a navíc také velmi užitečné pro náš vnitřní vývoj.

Díky práci s pamětí můžeme zcela jistě objevit různé „fotografie“ z naší minulosti. Díky tomu uvidíme živé a možná dokonce odpuzující obrazy toho, co jsme byli předtím, než jsme začali pracovat na radikální přeměně naší psychiky.

Je nepochybné, že se již potom nikdy nebudeme chtít vrátit do stavu, v jakém jsme se předtím nacházeli.

Takováto „fotografie“ tak slouží jako užitečné srovnání zpátečnické, neohrabané a nešťastné minulosti s proměněnou přítomností.

Různé události mající vliv na psychiku jsou zaznamenány tak, jak po sobě jdou, centrem psychického sebezpozorování.

V naší psychice jsou nepřijatelné elementy, o jejichž existenci nemáme ani ponětí.

Pro čestného muže, zasluhujícího si uznání, neschopného vzít si něco, co mu nepatří, je šokující zjistit, že v hlubinách jeho psychiky žije řada zlodějských „já“. Je to šokující, ale ne nemožné.

Úžasná žena s mnoha ctnostmi, či dívka duchovně založená a s výtečným vzděláním, mohou díky sebezpozorování objevit hejno prostitutek, které žije v jejich psychice. Z takové myšlenky se dělá špatně a je nepřijatelná pro intelektuální centrum jakéhokoli řádného občana. Nicméně všechno toto je možné v oblasti psychického sebezpozorování.

TVOŘIVÉ POCHOPENÍ

Bytí a vědění musí být v rovnováze, aby mohlo dojít k náhlému záblesku pochopení v naší duši.

Pokud je vědění větší než Bytí, tak to vede k intelektuálnímu zmatení.

Pokud je Bytí větší než vědění, tak to může vést k vážným případům hlupáctví. Z člověka se stane stupidní svatý.

Je vhodné se pozorovat v každodenním životě, abychom objevili, co v nás je.

Každodenní život je psychologická škola, ve které můžeme objevit naše psychické defekty.

Pokud jsme pozorní, ve stavu ostražitého vnímání, tak si můžeme plně ověřit, že skryté defekty spontánně vyskakují jak čertíci.

Je zřejmé, že musíme pracovat na objeveném defektu vědomě, a to za účelem jeho oddělení z naší psychiky.

Ze všeho nejdůležitější je ale neztotožnit se s žádným defektem, pokud ho skutečně chceme odstranit.

Představte si, že stojíte na prkně, které chcete opřít o zeď. Je nemožné opřít prkno o zeď, pokud na něm pořád stojíte.

Stejně tak se nesmíme ztotožnit s žádným psychickým agregátem, pokud ho skutečně chceme oddělit z naší psychiky.

Když se člověk s tím „já“ ztotožní, tak ho nezničí, ale naopak posílí.

Např. dejme tomu, že ego chtěče se zmocní intelektuálního centra a začne na plátno naší mysli promítat vášnivé sexuální scény. Je nesporné, že ztotožnění se s těmito obrazy ego chtěče posiluje.

Nicméně pokud se člověk s obrazy neztotožní, ale naopak je oddělí ze své psychiky a považuje je za otravné demony, tak je zřejmé, že u takového člověka jsou dobré předpoklady pro tvořivé pochopení.

Potom si může dovolit posoudit daný psychický defekt a plně si ho uvědomit.

Problém je ale v tom, že lidé se obvykle s defektem ztotožní, a to je vskutku politováníhodné.

Kdyby lidé znali nauku o mnoha „já“, kdyby rozuměli, že ani jejich vlastní životy jim nepatří, tak by se takové chyby nedopustili.

Zlostné scény, výjevy žárlivosti, atd. jsou v každodenním životě velmi užitečné, když se neustále sebezporujeme.

Tak si můžeme snadno ověřit, že ani naše myšlenky, ani naše touhy, a ani naše jednání nám nepatří.

Je nesporné, že mnoho „já“ je jako posel špatných zpráv. Vkládá nám myšlenky do mysli, city do srdce a jednání všeho druhu do našeho motorického centra.

Je žalostné, že nejsme páni sami sebe a různé psychické bytosti si s námi dělají, co chtějí.

Naneštěstí ani vzdáleně netušíme, co je s námi špatně a chováme se jako loutky ovládané neviditelnými nitkami.

Nejhorší ze všeho je, že namísto vzpoury proti takové tajné nadvládě činíme tyto tyrany silnější. Stávají se silnějšími pokaždé, když se s nimi ztotožníme.

Jakákoli pouliční scéna, rodinné drama, hloupá hádka mezi manžely je bezesporu způsobena tím, či oním „já“, a to bychom si měli vždy uvědomit.

Každodenní život je zrcadlo, ve kterém vidíme to, co doopravdy jsme.

Nejprve musíme pochopit, proč je tak důležité vidět sebe samé a proč je tak nezbytné se změnit. Pouze potom budeme skutečně chtít pozorovat svá „já“.

Ten, kdo je spokojený se svým životem – hlupák, lenoch nebo ten, kdo je lhostejný - nikdy nebude cítit potřebu vidět sám sebe. Příliš bude milovat sám sebe, než aby přehodnotil své chování a způsob života.

Komedie, dramata a tragédie každodenního života jsou způsobeny různými „já“. Tato „já“ musí být pochopena.

V žárlivé scéně plné vášně jsou zapletena ego chťiče, hněvu, pýchy, žárlivosti, atd. Později musíme prozkoumat každé ego zvlášť, abychom ho plně pochopili a mohli ho tak odstranit.

Pochopení nemá hranic. Proto je důležité pokaždé jít hlouběji. Pokud něco pochopíme dnes, tak zítra to pochopíme lépe.

Pokud se na věci díváme takto, tak je zřejmé, jak jsou různé životní situace užitečné. Mohou být použity jako zrcadlo, ve kterém objevíme naše defekty.

Tím ovšem nemyslíme, že každodenní komedie, dramata a tragédie jsou nádherné a dokonalé. Takovéto tvrzení by bylo směšné.

Nicméně ať už jsou ty situace jakkoli absurdní, tak jsou bezvadnou psychologickou školou.

Práce, která má za cíl odstranit různé elementy, které tvoří „já“, ego, je strašně obtížná.

Zločiny jsou skryté v krásných verších. V líbivé vůni chrámů číhají prohřešky.

Občas je zločin tak dobře zamaskován, že si ho lidé spletou se svatostí. Někdy je zločin tak krutý, že vypadá jako laskavost.

Zločin je občas oděn v soudcovském taláru, v hábitu mistra, v otrhaném oděvu žebráka, v saku obchodníka a dokonce v plášti Krista.

Pochopení je základ, ale tím práce na odstranění psychických defektů nekončí.

Je nezbytné a nevyhnutelné, abychom si byli vědomi každého našeho ega, abychom ho oddělili z naší psychiky. Ale to není vše, ještě něco chybí a o tom je následující kapitola.

KUNDALINÍ

Dospěli jsme k velmi ožehavému bodu – rád bych teď totiž hovořil o Kundaliní, ohnivém hadu našich kouzelných schopností, o kterém se mluví v tolika orientálních textech plných moudrosti.

Kundaliní je velmi dobře zdokumentovanou skutečností a je to něco, co stojí za prozkoumání.

Ve středověkých textech o alchymii je Kundaliní astrální podpis svaté spermie, Stella Maris, Mořská panna, která moudře vede ty, kdo pracují na Velkém díle.

Mezi Aztéky je známá jako Tonantzin, mezi Řeky jako Diana. V Egyptě je to Isis, Nebeská matka, jejíž závoj žádný ze smrtelníků neodkryl.

Není pochyb o tom, že esoterické křesťanství se nikdy nezřeklo uctívání Nebeské matky Kundaliní. Ona je Marah, nebo také RAM-IO, MARIE.

To, o čem se ortodoxní náboženství nikdy nezmínila, alespoň ne veřejně, je Isis ve své samostatné lidské podobě.

Pouze zasvěcencům bylo totiž v tajnosti řečeno, že tato Nebeská matka existuje samostatně v každé lidské bytosti.

Je třeba zdůraznit, že Matka-Bůh, Rhea, Cybele, Adonia nebo ať už ji nazveme jakkoliv, je variantou našeho vlastního Bytí.

Řečeno na rovinu, každý z nás má svou vlastní, osobní Nebeskou matku.

V nebi existuje tolik matek, kolik je bytostí na povrchu zemském.

Kundaliní, Aspekt Brahmy, je tajemná energie, která stojí za existencí světa.

V své psychologické podobě ji lze najít v anatomii, která je ovšem skryta lidským zrakům. Kundaliní se nachází tři a půl krát stočená v magnetickém centru umístěném v kostrči.

Zde leží Nebeská princezna a tiše odpočívá jako každý jiný had.

V centru této čakry je ženský trojúhelník neboli jóni, do kterého se vkládá mužský lingam.

V tomto atomovém či kouzelném lingamu, který představuje tvořivou sexuální sílu Brahmy, se nachází stočený had, vznešená Kundaliní.

Ohnivá královna se ve své hadí podobě probudí díky tajnému alchymickému postupu, který jsem popsal v knize *Tajemství zlatého rozkvětu*.

Jakmile se tato božská síla probudí, tak začne vítězně stoupat míšním kanálkem v páteři. Během tohoto procesu dochází k probuzení božských schopností.

Posvátný had je něco zázračného a božského. Je to naše vlastní Bytí, vlastně jeho varianta.

Není účelem tohoto pojednání poskytnout techniky, kterými se posvátný had probudí.

V této práci bych rád zdůraznil, proč je tak důležité odstranit ze své podstaty ego.

Mysl sama o sobě nemůže radikálně změnit žádný psychický defekt.

Mysl může defekt označit, přemístit ho z jedné úrovně na jinou, schovat ho před ostatními nebo dokonce před námi samými, omlouvat ho, ale nikdy ho nemůže zcela zlikvidovat.

Porozumění defektu je moc důležité, ale není to všechno. Odstranění je nezbytné.

Pozorovaný defekt musí být prozkoumán a zcela pochopen předtím, než je možné ho zcela odstranit.

Potřebujeme sílu, která je vyšší než mysl. Potřebujeme takovou sílu, která je schopná odstranit pochopené a odsouzené „já“ v samotných atomech.

Naštěstí taková tajná síla existuje. Je to síla, která je mimo tělo, city a mysl, ačkoli, jak již bylo vysvětleno v předchozích paragrafech, její projev můžeme najít v hlavní kostrčové kosti.

Jakmile pochopíme nějaký svůj defekt, tak se potom musíme ponořit do hluboké meditace a prosit, modlit se a žádat naši vlastní Nebeskou matku, aby tento defekt odstranila.

Toto je technika, kterou je možné odstranit ty nepříjemné elementy, které si nosíme uvnitř.

Nebeská matka Kundalíní má moc spálit jakýkoli psychický defekt na popel.

Bez použití této techniky, toho postupu, jsou všechny pokusy o odstranění ega zbytečné a směšné.

INTELEKTUÁLNÍ NORMY

V každodenním životě má každá osoba víceméně strnulý způsob myšlení a není otevřená novému. To je nevyvratitelné, nepopíratelné a nezvratné.

Mysl intelektuálního humanoida je zdegenerovaná, chátrající a ve stavu úpadku.

Dnešní lidstvo má schopnost chápat asi tak jako stará, zrezavělá pračka. Struktura myšlení je mechanická, zastaralá a legrační.

Mysl je velmi strnulá, chybí jí pružnost. Je chycená v různých normách, které už dávno neplatí.

Každý má své strulé, pevné normy a měřítko, podle kterých se neustále chová a jedná.

Nejsmutnější ovšem je, že milion měřítek rovná se milion směšných a hnijících norem.

Každopádně lidé si myslí, že mají vždy pravdu. Každá mysl je svět sám o sobě a není pochyb o tom, že v těchto mentálních bludištích bychom našli úplné nesmysly a nesnesitelnou hloupost.

Kvůli úzkému způsobu myšlení davy lidí ani v nejmenším netuší, v jakém intelektuálním vězení se nacházejí.

Tito moderní lidé si o sobě myslí jen to nejlepší, chvástají se, jak jsou liberální, geniální a všemu otevření.

Učení neználcí jsou ti nejtvrdohlavější. Ve stylu Sokrata můžeme říci: „Nejenže neví, ale oni ani neví, že neví.“

Intelektuální mizerové lpí na svých zastaralých normách a důrazně odmítají cokoli, co je s nimi v rozporu.

Učení všeználcí, co nic nevědí, si myslí, že cokoli se odlišuje od jejich pevně daných a zrezavělých postupů, je zcela směšné. Tito nebozí lidé tak sami sebe strašlivě klamou.

Pseudo-mudrci dnešní doby se tak s pohrdáním dívají na ty, kteří mají odvahu zavrhnout jejich zastaralé standardy. Nejhorší ovšem je, že si vůbec neuvědomují svoji vlastní nešikovnost.

Intelektuální zubožení těchto zkažených myslí je takové, že dokonce s arogancí žádají předvedení toho, co je skutečné, toho, co je mimo mysl.

Lidé se zakrnělou inteligencí odmítají pochopit, že prožitek toho, co je skutečné, přichází pouze v nepřítomnosti ega.

Je jasné, že je nemožné přímo pochopit tajemství života a smrti pokud neotevřeme vnitřní mysl.

V této kapitole musím znovu opakovat, že pouze vyšší vědomí Bytí je schopné zažít pravdu.

Vnitřní mysl dokáže pracovat pouze s informacemi, které obdrží od vesmírného vědomí Bytí.

Subjektivní intelekt, plný svého dialektického uvažování, nezná nic mimo oblast svého působení.

Už jsme mluvili o tom, že představy, které jsou obsaženy rozumu, se zakládají na informacích z pěti smyslů.

Ti, kdož jsou uvězněni ve svých intelektuálních postupech a pevných standardech budou vždy v opozici proti našim revolučním myšlenkám.

Pouze úplným odstraněním ega je možné probudit vědomí a otevřít Vnitřní mysl.

Nicméně tato revoluční prohlášení nezapadají do formální a dialektické logiky, a proto zaujaté a zdegenerované mysli se staví na odpor.

Nebozí intelektuálové si přejí nalít moře do skleničky, když předpokládají, že univerzita může ovládat vesmírnou moudrost a že všechny vesmírné zákony se musí podrobit jejich starým akademickým pravidlům.

Nevědomé studny moudrosti ani vzdáleně netuší, v jak zdegenerovaném stavu se nacházejí.

Čas od času se takoví lidé na chvíli objeví v našem esoterickém světě, nicméně brzy jsou pohlceni intelektem a zmizí navždy z duchovního jeviště.

Intelekt je příliš povrchní na to, aby pronikl do hloubek Bytí.

Hlupáci mohou díky svým intelektuálním procesům dospět k různým vynikajícím závěrům, ačkoli budou tyto závěry naprosto směšné.

Ani správné představy o tom, co je skutečné, nemohou nikdy nahradit autentický zážitek.

Uvažování je hra, při které jsou ti, co uvažují, fascinováni sami sebou, a proto jsou velmi snadno oklamáni.

Brilantní myšlenkové pochody oslňují intelektuální mizery a jsou zdrojem směšné soběstačnosti. Tito lidé potom odmítají cokoli, co na sobě nemá prach z knihovny anebo není psáno univerzitním inkoustem.

Lidé, kteří se opíjejí alkoholem, jsou považováni za nemocné, ale ti, co se opíjejí teoriemi, jsou považováni za génie.

Je velmi těžké určit, kde u těchto lidí končí pouhý intelektualismus a kde začíná šílenství.

Dokud budeme uvězněni ve zkažených a zažluklých intelektuálních normách, tak je nemožné zažít to, co je mimo mysl, to, co je mimo čas, to, co je skutečné.

VĚDOMÍ JAKO NŮŽ

Někteří psychologové mluví o vědomí jako o noži, který je schopný od nás oddělit to, co je k nám připoutáno.

Tito psychologové věří tomu, že jediný způsob, jak uniknout moci toho či onoho „já“ je jeho důkladné pozorování, a to za účelem jeho pochopení, uvědomění.

Tito lidé si myslí, že tímto způsobem nakonec dojde k oddělení toho či onoho „já“ z naší psychiky, i když měřitelné třeba jen šířkou nože.

Tvrdí, že „já“, které jsme vědomě ze sebe oddělili, je jako větev odříznutá od stromu.

Říkají, že uvědoměním jakéhokoli „já“ dojde k jeho oddělení z naší psychiky a tím ho odsoudíme na smrt.

Ačkoli to zní velice přesvědčivě, tak takováto teorie v praxi nefunguje.

„Já“, které bylo vědomě odděleno od lidské osobnosti je totiž jako černá ovce rodiny, která byla vyhozena z domu. Nezemře, ale stále přežívá v naší psychologii.

Premění se na démona pokušení a chce se vrátit domů. Nevzdává se tak snadno. V exilu se mu totiž vůbec nelíbí. Čeká pouze na vhodnou příležitost, na chvilku nepozornosti, aby se mohlo vrátit zpátky do naší psychiky.

Nejhorší ale je, že v takto odděleném „já“ je uvězněno jisté procento vědomí, naší esence.

Psychologové, kteří takto chybně uvažují, nemohou být nikdy úspěšní v odstranění žádného ze svých „já“. Prostě selžou.

Je naprosto zbytečné snažit se vyhýbat Kundaliní.

Ve skutečnosti se totiž „nevděčné dítě“ samo o sobě nikam nedostane, pokud chce na sobě pracovat.

Je jasné, že „nevděčným dítětem“ myslím ty, kteří se vysmívají Isis, své vlastní, osobní Nebeské Matce.

Isis je jednou ze samostatných částí našeho vlastního Bytí, je z něj odvozená. Ohnivý had, který nám umožní přístup k našim magickým schopnostem, je Kundaliní.

Je jasné, že pouze Isis má moc odstranit jakékoli „já“. To je nepopíratelné, nesporné a nezvratné.

Kundaliní je složené slovo: první jeho část KUNDA nám připomíná strašlivý orgán Kundabafr; druhá část LINI je potom výraz z Atlantidy, který znamená konec.

Kundaliní proto znamená „konec odporného orgánu Kundabafru“. Je nezbytné rozlišovat mezi Kundaliní a Kundabafrem.

Jak již jsme řekli v předchozí kapitole, ohnivý had, který nás obdaří magickými schopnostmi, je tři a půlkrát stočený v magnetickém centru umístěném v kostrční kosti u kořene páteře.

Když je had na vzestupu, tak je to Kundaliní. Když je na sestupu, tak je to Kundabafr.

Díky bílé tantře bude had vítězně stoupat páteří a cestou probudí schopnosti, které mají bohové.

Díky černé tantře bude had klesat z kostrče směrem dolů, do atomových pekel každé lidské bytosti. Takto se z mnoha adeptů stanou strašlivě zvrácení démoni.

Ti, kdo zamění zlé a temné vlastnosti, kterými oplývá klesající had, za vlastnosti stoupajícího hada selhali v práci na sobě samém.

Škody napáchané odporným orgánem Kundabafrem mohou být napraveny pouze díky Kundaliní.

Těmito škodami myslím ego, což je soubor veškerých psychických defektů.

Uhrančivá síla klesajícího hada vedla lidstvo do nevědomí.

Pouze stoupající had nás může z nevědomí probudit. Toto je pravda ukrytá v hermetismu. Teď již můžeme lépe pochopit hluboký význam posvátného slova Kundaliní.

Vědomá vůle je vždy symbolizována jako posvátná žena, Marie, Isis, která rozdrtí hlavu klesajícího hada.

Řečeno na rovinu, duální proud světla, živoucí a astrální oheň Země je symbolizován ve starověkých mystériích jako had s býkem, kozel nebo psí hlava.

Jsou to dva hadi, kteří jsou ovinuti kolem Hermovy hole (Caduceus) a had-pokušitel z Ráje. Je to samozřejmě také Mojžíšův měděný had, který uzdravoval lidi.

Je to kozel na Sabatu a Bafomet gnostických templářů, dvojitý ocas hada, který utváří nohy Abraxova slunečního kohouta.

Černý lingam vložený do kovové jóni (symboly hinduistického boha Šivy) je tím tajným klíčem k probuzení stoupajícího hada neboli Kundaliní. Kundaliní bude stoupat pod podmínkou, že nikdy v životě nerozlijeme Hermův pohár.

Píšeme mezi řádky pro ty, kteří umí mezi řádky číst. Kdo dosáhl určitého stupně pochopení, tak toto pochopí. Zde nabízíme moudrost.

Ti, co praktikují černou tantru, jsou jiní. Probudí a vypěstují odporný orgán Kundabafr (který je symbolizován jako had pokušení v Ráji), když během svých obřadů páchají neodpustitelný zločin – vylévají posvátné víno.

PSYCHICKÁ KRAJINA

Tak jako existuje přírodní krajina kolem nás, tak stejně tak existuje psychologická krajina uvnitř nás.

Lidé nikdy neignorují město nebo oblast, ve kterém se nacházejí. Nicméně jejich psychická oblast je jim neznámá.

Kdykoli se někoho zeptáte, ve kterém místě se právě nachází, tak Vám to hned hbitě řekne. Ale z hlediska psychologie tomu je právě naopak. Lidé obvykle nemají ani tušení, kde právě jsou ve své psychické krajině v daný moment.

Ve fyzickém světě jsou komunity slušných a čestných lidí. To samé je také uvnitř nás. Bezpochyby v naší psychice existují vznešené a krásné komunity.

Nicméně ve fyzickém světě existují také místa plná nebezpečných zločinců. To samé platí pro oblasti v naší psychice.

Vždy záleží na tom, s kým se kamarádíme. Pokud jsou naši kamarádi opilci, tak nepochybně skončíme v hospodě. Pokud jsou plní chtíče, tak skončíme v bordelu.

V naší psychické krajině má každý z nás své společníky, svá „já“, kteří nás budou tahat tam, kam chtějí, v souladu s jejich touhami.

Počestná žena, skvělá manželka, která žije v krásném domě ve fyzickém světě, se ve své psychické krajině může najít v nevěstinci plném prostitutek, a to kvůli svým oplzlým „já“.

Ctihodný muž s neposkvrněnou pověstí, který je vzorným občanem, může ve své psychické zemi najít sám sebe ve zlodějském doupěti. Na vině budou jeho ohavní společníci, zlodějská „já“ hluboce zakořeněná v jeho podvědomí.

Poustevník, kajícíník nebo mnich, který si skromně žije v klášteře, může ve své psychice nalézt sám sebe mezi vrahy, zločinci a lidmi závislými na drogách. Důvodem jsou „já“ ukrytá v podvědomí a nevědomí, hluboce skrytá ve složitém bludišti naší psychiky.

Trefně se říká, že je mnoho zla v dobru a mnoho dobra ve zlu.

Mnoho lidí, co byli prohlášeni za svaté, žijí ve své psychice v bordelech a zlodějských doupatech.

Takováto prohlášení mohou šokovat zbožné pokrytce, rádoby svatoušky a učené neználky, ale nikdy ne pravé psychology.

Ačkoli se to zdá neuvěřitelné, tak zločin se skrývá ve vůni modlitby, v rytmu krásného verše anebo pod svatými dómy nejposvátnějších chrámů. Zločin je zahalen v plášti svatosti a vznešených slov.

V největších hloubkách nejctihodnějších světců žijí „já“ nevěstinců, krádeží, vražd, atd.

Jsou to nelidští společníci ukrytí v bezedné hloubce podvědomí.

Mnoho světců kvůli tomu trpělo hroznými mukami. Vzpomeňme si na pokušení sv. Antonína nebo hrůzy, proti kterým musel bojovat náš bratr, František z Assisi.

Nicméně tito světcí neprozradili vše a většina poustevníků v tomto ohledu mlčí.

Pomyšlení, že někteří z nejpokornějších a nejsvětějších poustevníků žijí v psychické společnosti zlodějů a prostitutek, je vskutku udivující.

Nicméně to jsou světcí a až ve své psychice objeví tyto strašné věci, tak zcela jistě budou trýznit sami sebe a mrskat se do krve. Budou se modlit k své Nebeské matce Kundaliní, aby odstranila tyto zlé společníky, kteří se ukrývají v temných jeskyních psychické krajiny.

Hodně bylo řečeno různými náboženstvími o životě po smrti.

Neboží lidé by si ale neměli dělat starosti s tím, co je čeká na druhé straně.

Je nesporné, že po smrti každý z nás dál žije v komunitě svých psychických společníků.

Zloděj bude žít ve zlodějském doupěti. Člověk plný chuti v nevěstinci. Ti, co jsou podráždění a naštvaní budou v nebezpečných zákoutích plných zločinu, kde se lesknou dýky a jsou slyšet výstřely.

Esence je sama o sobě překrásná. Přišla k nám ze shora, ze hvězd. Naneštěstí se dusí hluboko mezi různými „já“, která si v sobě nosíme.

Esence se může vrátit po svých stopách zpátky ke hvězdám, odkud vzešla, ale nejprve se musí osvobodit od svých zlých společníků, kteří ji uvěznilí v krajíně plné neřestí.

Když významní kristifikovaní mistři, František z Assisi a Antonín z Padovy, v sobě objevili zločinná „já“, tak strašlivě trpěli. Není pochyb o tom, že díky vědomé práci a dobrovolnému utrpení uspěli a spálili na vesmírný prach všechny ty nelidské elementy, co měli v sobě. Tito světcí dosáhli kristifikace a vrátili se po mnoha útrapách tam, odkud přišli.

Ze všeho nejdřív je potřebné, naléhavé a nezbytné, aby se centrum naší přitažlivosti, které je špatně umístěno v naší nepravé osobnosti, přemístilo do esence. Takto může úplný člověk zahájit svou cestu od osobnosti ke hvězdám. Může stoupat podle přesných postupů, krok za krokem, směrem na horu našeho Bytí.

Dokud bude naše centrum přitažlivosti umístěno v naší nepravé osobnosti, pak budeme i nadále žít ve strašlivých doupatech neřesti, ačkoli navenek budeme vypadat jako vzorní občané.

Každý z nás je definován podle svého centra přitažlivosti. Obchodník je přitahován k obchodu. Proto jej najdeme na trhu obklopeného osobami, které jsou k němu přitahováni: Kupci a jiní obchodníci.

Centrum přitažlivosti vědců bude ležet ve vědě. Proto budou přitahovat všechny věci s vědou spojené: knihy, laboratoře, atd.

Esoterik má v sobě esoterické centrum přitažlivosti. Takové centrum se vyvíjí různě podle typu osobnosti.

Když je centrem přitažlivosti vědomí, tj. esence, tak potom úplná lidská bytost začíná svůj návrat ke hvězdám.

DROGY

Lidská bytost je psychologicky rozdělena. V každém z nás totiž existuje vyšší úroveň.

Když si na vlastní kůži ověříme, že uvnitř nás žijí dva různí lidé, totiž jeden nižší a druhý vyšší, tak nastane změna. Potom se totiž snažíme žít v souladu se základními principy, které jsou zakořeněny v hloubce našeho Bytí.

Tak jako existuje vnější život, tak také existuje vnitřní život.

Tak jako existuje vnější lidská bytost, tak také existuje vnitřní lidská bytost.

Vnější lidská bytost má své typické chování. Má mnoho činností a obvyklé reakce na různé životní situace. Je to loutka, která je ovládána neviditelnými nitkami.

Vnitřní lidská bytost je pravé Bytí. Jeho chování se odvíjí od jiných, velmi odlišných zákonů a nikdy se z něj nemůže stát loutka.

Vnější lidská bytost je totálně bezmocná. Myslí si, že je v práci špatně placena, lituje sama sebe a příliš se zajímá o své blaho. Pokud je jeden vojákem, tak touží být generálem. Pokud je zaměstnancem, tak je naštvaný, když nebyl povýšen. Vnější lidská bytost touží po uznání za své zásluhy, atd.

Nikdo nedosáhne znovuzrození, o kterém se píše v evangeliích, pokud bude dál žít v souladu s psychologií nižšího, obyčejného a každodenního člověka.

Když si uvědomíme naši bezvýznamnost a vnitřní strádání, když máme odvalu a podíváme se na svůj život, takový, jaký skutečně je, tak bezpochyby dojdeme k závěru, že si nezasloužíme vůbec nic.

Blaze chudým v duchu, neboť jim patří království nebeské.

Chudí v duchu, jsou totiž ti, kteří si uvědomí svoji vlastní bezvýznamnost a vnitřní strádání. Takovéto bytosti jsou potom na cestě k osvícení.

Je snazší pro velblouda projít okem jehly než je pro boháče vstoupit do království nebeského.

Je jasné, že mysl plná svých zásluh, ocenění, medailí, společenských ctností a složitých akademických teorií není chudá v duchu, a proto nikdy nemůže vstoupit do království nebeského.

Abychom vstoupili do království, tak potřebujeme mít víru. Dokud v nás nedošlo k psychologickému rozdělení, tak je víra něco nemožného.

Víra je čistá znalost, moudrost pocházející z vlastní zkušenosti.

Víra je vždy zaměňována s pouhými přesvědčeními. Gnostici nesmí tuto chybu nikdy udělat.

Víra je přímý prožitek toho, co je skutečné – velkolepé uvědomění Vnitřní lidské bytosti, skutečné poznání Boha.

Vnitřní lidská bytost, díky přímé znalosti svého vlastního vnitřního světa, bude samozřejmě znát vnitřní světy všech lidí na planetě Zemi.

Nikdo nemůže vnímat (vidět) vnitřní světy planety Země, Slunečního systému nebo Galaxie, ve které žijeme, pokud nejprve nepoznal své vlastní vnitřní světy. Je to podobné, jako když někdo spáchá sebevraždu, tj. unikne z života nesprávnými dveřmi.

Prožitky člověka závislého na drogách mají svůj původ v odporném orgánu Kundabafr (had – pokušitel z Ráje).

Vědomí, které je uvězněno v mnoha různých „já“, které tvoří ego, je velmi omezeno ve svých přirozených funkcích.

Vědomí uvězněné v egu bude mít velmi podobné zážitky jako ten, kdo je pod vlivem drog.

Řečeno na rovinu: Obrazy, které vidí egoistické vědomí, jsou stejné halucinace, které vidí lidé pod vlivem drog.

Je zřejmé, že oba typy halucinací mají svůj původ v odporném orgánu nazývaném Kundabafr (Viz kapitola 17).

Je zřejmé, že drogy ničí Alfa vlny. V důsledku toho dochází ke ztrátě spojení mezi myslí a mozkiem. Výsledkem je totální selhání.

Osoba závislá na drogách udělá z neřesti náboženství. Myslí si, že pod vlivem drog prožívá to skutečné. Netuší, že tyto zážitky vyvolané užitím marihuany, LSD, morfinu, houbiček, kokainu, heroinu, hašiše, nadměrného užívání antidepresiv, amfetaminu atd., atd., jsou jen halucinace vytvořené odporným orgánem nazývaným Kundabafr.

Drogově závislí s postupem času zdegenerují. Nakonec se nastálo ponoří do nižších světů.

DUCHOVNÍ NEKLID

Není pochyb o tom, že je velký rozdíl mezi myšlením a cítěním. O tom není sporu.

Mezi lidmi je mnoho lhostejnosti. Je to chlad vycházející z toho, co není důležité, co je povrchní.

Davy věří, že nepodstatné věci jsou podstatné. Myslí si, že výstřelky poslední módy, nejnovější modely aut anebo výše minimální mzdy jsou to jediné, co je důležité.

Podle nich jsou důležité denní noviny, milostné aféry, usedlý život, sklenice alkoholu, koňské dostihy, býčí zápasy, závody aut, pomluvy, klepy, atd.

Když člověk moderní doby slyší o esoterice, tak ho buď vůbec nezajímá anebo se tomu směje, popřípadě pokrčí rameny a odejde. Esoterika totiž není mezi jejich plány, nikdo z jejich přátel se o ni nezajímá anebo prostě není pro ně dost vzrušující.

Tato apatie, tento hrůzu nahánějící chlad má dva důvody: Za prvé velká nevědomost a za druhé úplná absence duchovního neklidu.

Je potřeba kontakt, elektrický šok. Ale ten jim v obchodě nikdo neprodá, ani ho nenajdou ve svých „důležitých“ věcech, ze všeho nejméně v postelových radovánkách.

Pokud by někdo dokázal dát elektrický šok lhostejnému hlupákovi nebo povrchní paničce, malou jiskru do srdce, nějakou zvláštní vzpomínku, něco, co je nevysvětlitelně osobního, tak potom by se možná všechno změnilo.

Pak ale něco nahradí ten tajný hlas, to počáteční tušení, tu osobní touhu. Možná nějaká úplná hloupost – krásný klobouk ve výloze, sladký dortík v restauraci nebo setkání s kamarádem, které je pro nás nedůležité.

Hlouposti a nesmysly, které jsou nepodstatné, mají moc kdykoli uhasit ten náznak duchovního neklidu, osobní touhy, nevýznamné jiskry světla, tušení, které nás na chvíli rozhodí a ani vlastně nevíme proč.

Kdyby tito lidé, co jsou chodícími mrtvolami – ať už baroví povaleči nebo prodavači deštníků – neuhasili tu počáteční jiskru neklidu, tak by teď byli duchovními osobami, adepty světla, skuteční lidé v každém slova smyslu.

Ta jiskra, tušení, tajemný šepot, nevysvětlitelný pocit, který občas má řezník na rohu, leštič bot anebo doktor, je nadarmo. Hloupost osobnosti vždy uhasí počáteční jiskru světla a zůstane tak pouze chlad a strašlivá lhostejnost.

Dříve či později jsou lidé pohlceni Měsícem. To je nepopíratelné.

Na světě neexistuje nikdo, kdo by v průběhu svého života alespoň jednou necítil ten impuls, zvláštní duchovní neklid. Naneštěstí jakákoli hloupost stačí na to, aby z toho, co nás na chvíli zneklidní v tichu noci, zbyl jenom vesmírný prach.

Měsíc vždy vyhrává tyto bitvy. Měsíc čerpá sílu z naší slabosti.

Měsíc je strašlivě mechanický. Měsíční humanoid, zbavený jakéhokoli slunečního neklidu, se pohybuje ve světě snů.

Kdyby někdo udělal to, co nikdo nedělá (totiž oživil tu jiskru neklidu), tak není pochyb o tom, že v dlouhodobém horizontu by se takováto osoba napojila na sluneční inteligenci a výsledkem by byla sluneční lidská bytost.

Přesně toto si slunce přeje. A přesto tito chladní, apatičtí a lhostejní měsíční stíny jsou vždy pohlceny Měsícem. (pozn. překladatele: Sluncem se myslí to, co dává a udržuje život – je to symbol univerzálního vesmírného Krista, který je znám také jako Quetzalcoatl, Osiris-Ra, Apollo, Jupiter, Višnu, Avalókitéšvara, atd.) A potom následuje smrt, která všechno srovná. Jakákoli osoba, která v sobě nemá sluneční neklid, postupně zdegeneruje a je nakonec pohlcena měsícem.

Slunce chce vytvořit lidské bytosti. Činí takovéto pokusy v laboratoři přírody. Nicméně tyto pokusy nepřinesly dobré výsledky – Měsíc vždy lidi pohltí.

Nicméně nikoho nezajímá to, co tu říkáme – ze všeho nejméně učené neználky. Považují se totiž za matky kvočny anebo krále džungle.

Slunce umístilo jistá sluneční semínka do sexuálních žláz zvířete s intelektem (mylně nazývaného člověkem) která, když se s nimi správně pracuje, nás mohou přeměnit na skutečné lidské bytosti.

Nicméně tento sluneční pokus není moc úspěšný právě díky měsíčnímu chladu.

Lidé nechtějí se Sluncem spolupracovat, a proto sluneční semínka časem zdegenerují, až jsou nakonec úplně ztracena.

Hlavním klíč ke sluneční práci spočívá v rozpuštění všech nepřijatelných elementů, které si nosíme v sobě samých.

Když nějaká lidská rasa ztratí zájem o sluneční plány, tak ji Slunce zničí, protože již není k ničemu dobrá.

Tato lidská rasa je již nesnesitelně měsíční, hrozně povrchní a mechanická, a již není vhodná pro sluneční pokusy – to je dost velký důvod pro její zničení.

Abychom dosáhli trvalého duchovního neklidu, tak je třeba přenést centrum přitažlivosti do esence, neboli vědomí.

Bohužel si lidé udržují své centrum přitažlivosti ve svých osobnostech - v kavárnách, barech, bankovních převodech, v nevěstincích, na trhu, atd.

Je jasné, že tyto věci jsou přitahovány odpovídajícím centrem přitažlivosti, což je osobnost. To je nezvratné a každý, kdo má zdravý rozum, si to může ověřit.

Bohužel intelektuální ničemové jsou zvyklí buď na neustálé spory anebo zůstávají zticha naplněni obrovskou pýchou. Proto s úšklebkem odhodí tuto knihu a radši si půjdou číst noviny.

Pár loků dobrého kafe a denní noviny jsou velmi výživné pro savce s rozumem, který bere sám sebe nesmírně vážně. Není pochyb o tom, že jejich vlastní pseudo-znalosti je oklamaly a záležitosti Slunce, o kterých se píše v této nestydaté knížce, je hluboce urážejí. Je jasné, že si netroufnou dále číst tuto knihu.

MEDITACE

V životě je pouze jedna důležitá věc – radikální, úplná a trvalá změna. Ten zbytek, upřímně řečeno, je úplně bezvýznamný.

Meditace je velmi důležitá, pokud se skutečně chceme změnit.

Ted' tady nemluvím o meditaci, která je povrchní, jen tak „na oko“, zkrátka k ničemu.

Měli bychom začít brát věci vážně a oprostít se od nesmyslů, které se hojně vyskytují v laciné pseudo-esoterice a pseudo-okultismu.

Pokud skutečně nechceme selhat v esoterické práci, tak musíme zjistit, jak změnit sami sebe. Ti, co neumí medítovat – ignoranti a povrchní jedinci - nebudou schopni nikdy zlikvidovat ego. Vždy budou jako bezmocné dřevo v rozbouřeném moři života.

Defekty, které jsme objevili v každodenním životě, musí být hluboce pochopeny právě díky meditaci.

Materiál pro naši meditaci nám poskytuje právě každodenní život se svými různými událostmi. To je zcela nesporné.

Lidé si vždy stěžují, když je potká něco nepříjemného. Nechápu, že takovéto události jsou vsutku užitečné.

Namísto reptání proti zlému osudu je mnohem lepší vybrat si z takové události to, co je užitečné pro náš duchovní růst.

Hluboká meditace o té či oné příjemné nebo nepříjemné události nám umožňuje si ji znovu vnitřně vychutnat i se všemi důsledky.

Je důležité si uvědomit rozdíl mezi vychutnáním si psychické práce a vychutnáním si života.

Vychutnávat si vnitřní práci znamená úplně obrátit postoj, se kterým přistupujeme k životním událostem.

Nikdo si nemůže vychutnávat psychickou práci, pokud udělá tu chybu, že se s danou událostí ztotožní.

Ztotožnění totiž brání tomu, abychom událost ocenili z psychologického hlediska.

Pokud se někdo s událostí ztotožní, tak z ní nikdy nedokáže vytáhnout ty prvky, které jsou důležité pro sebe-objevení a vnitřní růst vědomí.

Esoterik, který přestane dávat pozor a ztotožní se s událostí, tak si vychutnává život a nikoli vnitřní práci.

To znamená, že předchozí obrácený postoj k životním událostem pominul a vše se vrátilo do normálního stavu.

Jakákoli nepříjemná událost se dá zrekonstruovat díky vědomé představivosti.

Rekonstrukce nám umožní si přímo ověřit, že v dané události se vyskytovala různá „já“.

Vezměme si např. žárlivou scénu, ve které se běžně vyskytují různá „já“ – hněv, závist a dokonce nenávisť.

Pochopení každého z těchto „já“ si vyžaduje hluboké rozjímání, soustředění a meditaci.

Velkou překážkou je náš sklon vinit ostatní – to nám brání vidět vlastní chyby.

Bohužel je velmi těžké v sobě odstranit tendenci vinit ostatní.

Ve jménu pravdy ovšem musíme prohlásit, že my sami jsme ti jediní, kteří jsou na vině za různé životní události.

Různé příjemné nebo nepříjemné situace existují nezávisle na nás - ať už s námi nebo bez nás - a trvale se mechanicky opakují.

Pokud se na věci díváme z tohoto pohledu, tak žádný problém nemá konečné řešení.

Problémy patří do života, a kdyby existovalo konečné řešení, tak by život nebyl životem, ale smrtí.

Sice můžeme pozměnit různé životní situace nebo problémy, ale vždy se objeví něco nového. Konečné řešení neexistuje.

Život je kolo, které se bez ustání mechanicky otáčí. Příjemné a nepříjemné životní situace se neustále opakují.

Kolo zastavit nemůžeme - dobré a špatné věci se budou dít mechanicky. Jediné, co lze, je změnit náš postoj k událostem života.

Jakmile se naučíme vybírat si pro naši meditaci materiál z různých životních okolností, tak získáme znalosti sami o sobě.

V každé příjemné nebo nepříjemné situaci jsou různá „já“, která musí být pochopena skrze meditaci.

Každá skupina různých „já“, která se vyskytuje v té či oné komedii, tragedii nebo dramatu, musí být zcela pochopena a potom odstraněna díky síle Nebeské matky Kundaliní.

Pokud se budeme cvičit v sebezpozorování, tak se v této dovednosti staneme velmi dobří. Potom budeme schopni „vidět“ různá „já“ v průběhu meditace.

Je zajímavé vidět různá „já“ vnitřně, a to nejen před tím, než jsme na nich zapracovali, ale i v průběhu celé práce na sobě samém.

Když jsou naše „já“ popravena a spálena, tak cítíme obrovskou úlevu a nesmírné štěstí.

ZÁKON NÁVRATU

Lidská bytost je taková, jaký je její život. Pokud člověk nepracuje na svém životě, tak jenom mrhá svým časem na tomto světě.

Pouze odstraněním těch odporných elementů uvnitř nás se staneme pány svého života.

Smrt nás posune na počátek dalšího života.

Různé pseudo-esoterické a pseudo-okultistické školy vyučují teorii o po sobě jdoucích životech. Tento koncept je chybný.

Život je film. Jakmile je promítání u konce, tak film přetočíme a vezmeme na věčnost.

Existuje návrat, opakovaný vstup. Když se na tento svět vrátíme, tak promítáme ten samý film. Na plátně se objeví ten samý život.

Proto můžeme hovořit o po sobě jdoucích existencích, ale nikoli životech, protože film je pořád stejný.

Lidské bytosti mají tři procenta osvobozeného vědomí a ostatních 97% je uvězněno v různých „já“.

Při návratu tato tři volná procenta obydlí oplodněné vajíčko. Je nesporné, že jsme synové našich vlastních potomků.

Osobnost je něco jiného. Osobnost mrtvého nemá žádnou budoucnost – pouze se pomalu rozloží na hřbitově.

V novorozeněti se nachází pouze osvobozená esence (její malé procento, které je volné). Tato esence dává dítěti vnitřní krásu.

Různá „já“ se vracejí a krouží kolem kolébky. Chtějí vstoupit dovnitř dítěte, ale nemohou, dokud se nevytvoří nová osobnost.

Je vhodné poznamenat, že osobnost je energetické povahy a vytváří se díky životním zkušenostem.

Je psáno, že osobnost se vytvoří během prvních sedmi let života. Následně je upevňována a posilována díky všem prožitkům každodenního života.

Různá „já“ pomalu vstupují do organického stroje (dítěte) v souladu s vývojem nové osobnosti.

Smrt je matematická rovnice. Jakmile je matematická operace ukončena, tak jediné, co zůstává, jsou hodnoty – jinými slovy různá „já“, která jsou dobrá nebo špatná, užitečná nebo k ničemu, pozitivní nebo negativní.

Hodnoty se v astrálním světle přitahují nebo odpuzují v souladu se zákonem obecné přitažlivosti.

Jsme matematické body v prostoru, které slouží jako prostředky pro soubory předem daných hodnot.

Tyto hodnoty, které jsou základem zákona Návratu, se vždy nacházejí v naší lidské osobnosti.

Všechno se děje přesně tak, jak se to událo předtím, akorát s důsledky našich předchozích jednání.

Protože v nás existuje mnoho různých „já“ z předchozích životů, tak je možné spolehlivě říci, že každý z nich je různou osobou.

Z toho potom plyne, že uvnitř nás žije mnoho lidí a každý z nich má své závazky.

V osobnosti zloděje existuje celé doupe zlodějů. V osobnosti vraha je celý gang vrahů. V osobnosti poutníka je dům plný chlípných osob. V osobnosti prostitutky existuje celý nevěstinec atd.

Každý z těchto lidí, které si nosíme uvnitř, má své vlastní problémy a závazky.

Lidé žijí uvnitř lidí, osoby žijí v osobách – to je nepopiratelné a nesporné.

Nejhorší ze všeho je, že každá z těchto osob, každé z těchto „já“, které máme uvnitř, přišlo z minulé existence a má své dané závazky.

„Já“, které mělo milostnou aféru ve třiceti letech v minulé existenci, bude čekat až do třiceti let v této existenci a potom se projeví. Až tento moment nastane, tak bude telepaticky kontaktovat svou milou. Nakonec se setkají a milostná aféra se bude opakovat.

„Já“, které se ve čtyřiceti letech soudilo o majetek, bude čekat v nové existenci až do tohoto věku, aby opakovalo to samé jednání.

„Já“, které se v pětadvaceti popralo s jiným mužem v baru nebo hospodě počká znovu do pětadvaceti a potom se vydá hledat svého protivníka, aby tuto tragédii opakovalo.

„Já“ jedné osoby hledá telepaticky „já“ jiné osoby za účelem setkání a mechanického opakování těch samých událostí.

Takto funguje zákon Návratu. Toto je neštěstí našeho života.

Po miliony let se různé postavy neustále setkávají, aby znovu prožily ta samá dramata, komedie a tragedie.

Lidská osoba není nic víc než stroj, který slouží jako prostředek pro různá „já“, které mají tolik závazků.

Nejhorší ale je, že závazky těchto lidí se naplňují, ani bychom o tom měli předchozí znalost nebo chápání.

Pokud se na věci díváme takto, tak se lidská osobnost podobá kočáru taženému mnoha koňmi.

Existují životy, které se naprosto přesně opakují, bez jakékoli změny.

Životní komedie, tragedie a dramata by se přestaly opakovat, pokud by v nich chyběli herci.

Herci, kteří se v různých životních scénách objevují, jsou „já“ z našich minulých životů.

Pokud odstraníme „já“ hněvu, tak nešťastné scény plné násilí nevyhnutelně skončí.

Pokud spálíme tajné agenty chamtivosti na vesmírný prach, tak problémy z toho plynoucí zcela zmizí.

Pokud odstraníme „já“ chtíče, tak scény s prostitutkami i scény plné sexuální perverze skončí.

Pokud odstraníme skryté postavy závisti, tak události s nimi související zcela vymizí.

Pokud zabijeme „já“ pýchy, marnivosti a sebe-důležitosti, tak směšné scény z těchto defektů plynoucí ustanou, neboť v nich budou chybět herci.

Pokud ze své psychiky odstraníme lenost, nečinnost a nedbalost, tak ty hrozné situace vznikající díky těmto defektům se už nebudou moci opakovat, protože opět budou chybět herci.

Nadměrné hodování, opilství, atd. přestane, pokud zlikvidujeme „já“ nenasytlosti a obžerství.

Bohužel se tato „já“ vyskytují na různých úrovních Bytí, a proto je nutné zjistit jejich příčinu, jejich původ. Je nezbytné se naučit postupy, které nás dovedou ke smrti ega, které nás nakonec osvobodí.

Studium Vnitřního Krista, studium Esoterického křesťanství je velmi důležité, když se snažíme o radikální a trvalou změnu. A o tom jsou následující kapitoly.

VNITŘNÍ KRISTUS

Kristus je Oheň ohně, Plamen plamene, astrální podpis ohně.

Na kříži mučedníka je tajemství Krista skryto v jednom slovu majícího čtyři písmena: INRI – Ignis, Natura, Renovatur Integra – Oheň nepřetržitě obnovuje přírodu.

Příchod Krista do srdce lidské bytosti nás zcela přemění.

Kristus je sluneční Logos, dokonalá různorodá jednota. Kristus je život, který proudí celým vesmírem. Kristus je, co je, co vždy bylo a co vždy bude.

Již toho bylo hodně řečeno o Vesmírném dramatu, které je popsáno ve čtyřech evangeliích.

Bylo mi řečeno, že Vesmírné drama přinesli na Zem andělé. Velký pán Atlantidy prožil toto drama na vlastní kůži.

Velký kabír Ježíš rovněž předvedl to samé drama veřejně ve Svaté zemi.

I kdyby se Ježíš Kristus narodil v Betlémě tisíckrát, tak by to bylo úplně k ničemu, pokud by se nezrodil také v našich srdcích.

To, že zemřel a vstal z mrtvých je k ničemu, pokud také nezemře a znovu nepovstane v našich srdcích.

Pokus nalézt pravou podstatu ohně je pokusem nalézt Boha. Boží přítomnost se vždy tajně projevovala v ohnivě podobě.

Hořící keř (Exodus 3:2) a oheň na Sinaji, který se objevil ihned po obdržení Desatera (Exodus 19:18), jsou dvě události, ve kterých se Bůh zjevil Mojžíšovi.

Svatý Jan popisuje Pána vesmíru (Zjevení Janovo 4: 3, 5) jako toho, kdo má podobu jaspisu a karneolu, barvu ohně.

Svatý Pavel píše ve svém listu Židům (12:29): „Vždyť náš Bůh je všestravující oheň.“

Vnitřní Kristus, Nebeský oheň, se musí zrodit uvnitř nás. Stane se tak, jakmile postoupíme na určitou úroveň v naší psychické práci.

Z naší psychické podstaty musí Vnitřní Kristus odstranit ty nejjemnější příčiny našich chyb – různá „já“ sídlící v Příčinné dimenzi.

Dokud se v nás Vnitřní Kristus nezrodí, tak je nemožné odstranit kořeny ega.

Živoucí oheň, Oheň filozofů, Vnitřní Kristus, Oheň ohně, Nejčistší z čistých.

Oheň nás úplně pohlte. Přichází k nám ze vzduchu, z vody, i ze samotné země. Oheň je v nich skryt.

Nebeský oheň v nás musí vykristalizovat. Je to Vnitřní Kristus, náš největší, nejnaternější spasitel.

Vnitřní Pán musí převzít vládu nad naší psychikou, nad našimi pěti smysly a nad všemi mentálními, emocionálními, pohybovými, instinktivními a sexuálními procesy.

KRISTOVA PRÁCE

Vnitřní Kristus je výsledkem práce, která spočívá v odstranění psychických defektů - práce na sobě samém.

Je zřejmé, že Vnitřní Kristus přijde pouze, pokud naše úsilí a dobrovolné utrpení dosáhlo vrcholu.

Příchod Kristova ohně je ta nejdůležitější událost v našem životě.

Vnitřní Kristus potom převezme kontrolu nad našimi mentálními, emocionálními, pohybovými, instinktivními a sexuálními procesy.

On je dokonalý. Nicméně když se v nás zrodí, tak vypadá nedokonale. Ačkoli je cudný, zdá se necudný. Ačkoli je spravedlivý, vypadá to jako by byl nespravedlivý.

Je to podobné jako s vlnovými délkami světla. Pokud máme modré brýle, tak vše vypadá modře. Pokud máme červené, tak vše vidíme červeně.

Ačkoli On je bílé světlo, tak každý z nás Ho uvidí skrze své psychologické brýle jinak. A proto se lidé na Něj dívají, a přesto Jej nevidí.

Jakmile převezme všechny naše psychické procesy, tak Dokonalý Pán neuvěřitelně trpí.

Protože je v člověku a mezi jinými lidmi, tak prochází mnohými útrapami a musí odolávat nepopsatelným pokušením.

Pokušení je oheň. Vítězství nad pokušením je světlo.

Zasvěcenec se musí naučit žít nebezpečně, tak je to psáno. Alchymistům je to dobře známo.

Zasvěcenec musí s odhodláním cestovat na „cestě po hraně nože“. Na obou stranách této náročné cesty jsou strašlivé propasti.

Na přetěžké cestě vnitřního očištění (odstranění ega) existují složité úseky, které odpovídají pravé cestě.

Je zřejmé, že na cestě po hraně nože jsou mnohé odbočky, které nikam nevedou. Některé nás zavedou do propasti a k zoufalství.

Jiné cesty nás mohou přeměnit na krále té či oné části vesmíru. Nicméně nás nikdy nedovedou do lůna věčného univerzálního vesmírného Otce.

Existují cesty, které vypadají velmi posvátně. Jsou plné krásy, ale bohužel vedou pouze do nižších světů.

Pokud chceme rozpustit „já“, tak se musíme zcela oddat Vnitřnímu Kristu.

Někdy se objeví problémy, které je těžké vyřešit. Někdy se ocitneme v bludišti a nebudeme vědět kudy jít. Pouze naprostá poslušnost a oddanost Vnitřnímu Kristu a Otci, který je v utajení, nás může v takovýchto chvílích moudře vést.

Cesta po hraně nože je plná nebezpečí, uvnitř i navenek.

Běžné morální hodnoty jsou nám k ničemu. Morálka je otrokem zvyků, času a místa.

Co bylo morální ve středověku, je dnes nemorální. To, co je morální v jedné zemi, je ve druhé nemorální.

Při likvidování ega se někdy může stát, že si budeme myslet, jak si vedeme dobře, a přitom si povedeme špatně.

Změny jsou důležité v průběhu esoterické práce. Nicméně zpáteční lidé jsou vždy uvězněni v minulosti, zmrzlí v čase a sesílají na nás hromy blesky, když se nám podaří dosáhnout hluboké psychické proměny.

Lidé nesnesou proměnu Zasvěcenec – přejí si, aby zůstal pořád stejný.

Jakákoli změna, které Zasvěcenec dosáhne, je vždy hodnocena jako nemorální.

Pokud se na věci díváme ve světle Kristovy práce, tak je zřejmé, že různá morální pravidla na celém světě jsou k ničemu.

Je zřejmé, že osoba, která má v sobě Krista, je označena jako krutá, nemorální a zvrácená, neboť lidé Krista nepoznají.

Je paradoxní, že lidé uctívají Krista, a přitom ho takto označují.

Je jasné, že nevědomí a spící lidé chtějí pouze Krista z dějin Svaté země, Krista z obrázků, Krista, se kterým jsou spojena neporušitelná dogmata, která souhlasí s jejich zastaralými morálními pravidly a různými předsudky.

Lidé si nikdy nedokážou představit Krista v srdci lidské bytosti. Davy pouze uctívají sochu Krista, a to je vše.

Když někdo hovoří k davu a mluví o skutečném Kristu, revolučním Kristu, rudém Kristu, Kristu – rebelovi, tak ho hned dav označí jako kacíře, buřiče a ďábla.

A tak jsou davy pokaždé nevědomé, věčně spící. Teď už je snadné pochopit, proč ukřižovaný Kristus na Golgotě vykřikl z celé duše: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“

Ačkoli Kristus je jen jeden, tak jeho projevy jsou různé. Proto se říká, že On je dokonalá různorodá jednota. „Slovo dává moc tomu, kdo ví. Nikdo ho nevyslovil a nikdo ho nevysloví kromě toho, ve kterém Slovo žije.“

Pokud dostatečně pokročíme v práci na našem egu, tak je nezbytné v sobě inkarnovat Krista.

Pán dokonalosti v nás pracuje, když vědomě usilujeme o práci na sobě samém.

Práce, kterou musí Kristus vykonat v naší psychice, je strašlivě bolestivá.

Je pravdou, že náš nejnítěrnější Pán si musí prožít křížovou cestu v hloubi naší duše.

Je psáno: „Jednej a pros Boha.“ Také je psáno: „Pomoz si sám, když to nejvíce potřebuješ a Pán ti pomůže.“

Modlit se k naší Nebeské matce Kundaliní je nezbytné, pokud se snažíme odstranit naše psychické vady. Nicméně Vnitřní Kristus jedná moudře v souladu se Svými povinnostmi, které si vzal na Svá ramena.

NÁROČNÁ CESTA

Je nesporné, že máme svoji vlastní temnou stránku, o které nevíme anebo kterou potlačujeme. Musíme použít naše vědomí, abychom osvětlili tuto temnotu.

Hlavním účelem gnóze je vědomě poznat sám sebe.

Ty věci v nás, o kterých nevíme anebo které popíráme, nám strašně komplikují život a jsou příčinou mnoha situací, které by se nestaly, kdybychom lépe poznali sami sebe.

Nejhorší na tom je, že tuto neznámou stránku naší psychiky promítáme do ostatních lidí a potom v nich vidíme naše vady.

Např. můžeme ostatní vidět jako lháře, prostitutky, lakomce, atd., protože se na ně díváme skrze to, co si nosíme uvnitř.

V tomto ohledu gnóze učí, že žijeme uzavřeni v našem malém světě. Známe pouze malou část sami sebe.

Základní myšlenkou gnostického učení je rozšířit naše vědomí.

Není pochyb o tom, že pokud nebudeme mít dobrý vztah sám se sebou, tak nemůžeme mít dobré vztahy s ostatními lidmi. Výsledkem budou různé konflikty.

Je důležité být si vědom sám sebe skrze sebezpozorování.

Obecné pravidlo v gnostické esoterické práci je následující: Pokud nám něco vadí na jiné osobě, tak je to přesně to, co je někde uvnitř nás a na čem musíme zapracovat.

To, co tolik kritizujeme na druhých, leží na temné straně našeho „já“ a my to nevidíme anebo nechceme vidět.

Nicméně jakmile světlo (sebezpozorování) osvítlí temnou stranu, tak vědomí se díky sebezpozorování zvětší a temná strana zmenší.

Tohle je cesta po hraně nože – je hořčí než žluč. Mnoho na ni nastoupí, ale velmi málo jich dojde až nakonec.

Měsíc má svou temnou, odvrácenou stranu, která není vidět. To samé platí pro náš psychický měsíc, který si nosíme uvnitř nás.

Je jasné, že tento psychický měsíc je tvořen egem, „mnou“, různými „já“.

Uvnitř nás jsou části, ze kterých jde strach, ale my bychom si nikdy nepřipustili, že je máme.

Krutá je cesta, která vede k Nejvnitřnějšímu Sebeuvědomění Bytí. Tolik propastí! Tolik náročných schodů! Taková strašlivá bludiště!

Na vnitřní cestě projdeme skrze mnohé zatáčky, zažijeme neskutečně mnoho zvrátů, vystoupáme do výšin a pak hrozivě spadneme, a to vše jenom proto, aby se cesta nakonec ztratila v moři písku. Člověk neví, kudy vede a nikde není ani jeden paprsek světla, který by alespoň naznačil cestu.

Je to cesta plná nebezpečí, která číhají vně i uvnitř. Je to cesta nepopsatelných tajemství. Je to cesta, na které vane pouze dech smrti.

Je to cesta, na které když si myslíme, že si vedeme dobře, tak si ve skutečnosti vedeme špatně.

A někdy, když se nám zdá, že jde všechno mizerně, tak to naopak nemusí být tak zlé.

Na této tajné cestě jsou okamžiky, ve kterých člověk neví, co je dobro a co zlo.

To, co je za normálních okolností zakázáno, je někdy to, co je správné. Taková je vnitřní cesta.

Všechny morální pravidla jsou na vnitřní cestě k ničemu. Moudrý výrok nebo nádherná morální zásada se někdy můžou stát vážnou překážkou pro Nejniternější Sebeuvědomění Bytí.

Naštěstí náš vnitřní Kristus pracuje velmi intenzivně v hlubinách našeho Bytí, trpí, pláče, spaluje ty odporné elementy, které si nosíme uvnitř.

Kristus se zrodí jako dítě v srdci lidské bytosti. Tak, jak odstraňuje ty odporné elementy, které si nosíme uvnitř, tak roste a roste, až se z Něho stane úplná lidská bytost.

TŘI ZRÁDCI

V průběhu vnitřní práce, během velmi důkladného sebezpozorování, se staneme svědky celého vesmírného dramatu.

Vnitřní Kristus musí odstranit všechny ty odporné elementy, které si nosíme uvnitř.

Davy psychických agregátů v hlubinách naší psychiky křičí, aby byl ukřižován náš nejnítěrnější Pán.

Je nepochybné, že každý z nás má v sobě tři zrádce: Jidáše - démona touhy, Piláta – démona mysli a Kaifáše – démona zlé vůle.

Tito tři zrádci ukřižují Pána dokonalosti v hloubi naší duše.

Jsou to tři základní problémy v naší psychice, které vystupují ve vesmírném dramatu.

Není pochyb o tom, že vesmírné drama se vždy koná tajně v hlubinách nejvyššího vědomí Bytí.

Vesmírné drama neprožil pouze velký Kabír Ježíš, jak si mylně myslí učení neználců.

Zasvěcenci v různých epochách, všichni mistři museli vesmírné drama prožít sami v sobě.

Nicméně velký Kabír Ježíš měl tu odvalu prožít toto drama veřejně, na ulici, za denního světla. Udělal to veřejně, aby ukázal světu význam Zasvěcení, bez ohledu na rasu, pohlaví, společenskou vrstvu nebo barvu kůže.

Je úžasné, že někdo veřejně a všem lidem na Zemi ukázal vnitřní drama.

Vnitřní Kristus z nás musí odstranit náš chtíč (pozn. překladatele nebo taky můžeme říct, že musí odstranit chtíč „ze sebe,“ zevnitř (jelikož v tom okamžiku je inkarnován v člověku)), i když přitom On sám je zcela bez chtíce.

Vnitřní Kristus z nás musí odstranit hněv a nenávisť, i když přitom On sám je plný lásky a míru.

Vnitřní Kristus z nás musí odstranit chamtivost, i když On sám není lakotný.

Vnitřní Kristus z nás musí odstranit závist, i když On sám je zcela bez závisti.

Vnitřní Kristus z nás musí odstranit odporné projevy pýchy, ješitnosti a domýšlivosti, i když On sám je zcela pokorný, skromný a prostý.

Samotný Vnitřní Kristus, Slovo, Tvořivý Logos, který je v neustálé činnosti, musí z nás a ze Sebe, odstranit ty nepřijatelné projevy nečinnosti, lenosti a stagnace.

Pán dokonalosti, který je navyklý na půst a zdrženlivost, z nás musí odstranit odporné prvky obžerství, nenasytlosti a opilství.

Zvláštní je symbióze Krista a Ježíše - Krista a člověka. Je to vzácná kombinace Boha a člověka, dokonalosti a nedokonalosti. Pro Logos je to nesmírný oříšek.

Nejzajímavější na tom je, že ukrytý Kristus je vždy vítězný. Je to někdo, kdo neustále poráží temnotu. Je to někdo, kdo teď a tady odstraňuje temnotu v nás.

Ukrytý Kristus je Pán velké vzpoury – ten, kterého odmítli kněží, starší a chrámoví zákoníci.

Kněží ho nenávidí, protože mu nerozumí. Přejí si, aby Pán dokonalosti zůstal zmražen v čase v souladu s jejich strnulými představami.

Starší, tj. obyvatelé planety Země, vzorné hlavy domácností, rozumní, soudní lidé nesnáší Rudého Krista, Krista velké vzpoury, protože On se pohybuje mimo jejich svět strnulých zvyků a zastaralých obyčejů.

Chrámoví zákoníci - intelektuálové - nenávidí vnitřního Krista, protože On je protikladem Antikrista. On je nepřitelem všech univerzitních teorií, kterých je všude plno.

Tři zrádci smrtelně nenávidí skrytého Krista a vedou ho uvnitř nás na smrt.

Jidáš – démon touhy – vždy vymění Pána za třicet stříbrných neboli za alkohol, peníze, slávu, marnivost, smilstvo, cizoložství, apod.

Pilát – démon mysli – si vždy umyje ruce, vždy se bude hájit, že je nevinný. Neustále bude ospravedlňovat své činy ať už před sebou či před druhými a bude se vymlouvat, aby se vyhnul zodpovědnosti.

Kaifáš – démon zlé vůle – uvnitř nás neustále zrazuje Pána. Náš Zbožňovaný Pán mu předá pastýřskou hůl, aby vedl jeho ovečky na pastvu, ale cynický zrádce přemění oltář na postel rozkoše a dopouští se smilstva, cizoložství a prodává svátosti.

Tito tři zrádci nutí vnitřního Pána, aby trpěl v tichosti bez jakéhokoli projevu soucitu či smilování.

Pilát Ho donutí nasadit si trnovou korunu, zlá „já“ Ho bičují, urážejí, proklínají v našem psychickém prostoru bez jakékoli milosti.

PŘÍČINNÁ „JÁ“

Dav subjektivních elementů, které dohromady vytváří ego, má své kořeny v Příčinné dimenzi.

Příčinná „já“ jsou spojena se zákonem příčiny a následku. Je jasné, že každá příčina má svůj následek a každý následek má svou příčinu. To je nesporné a nepochybné.

Bylo by nemožné odstranit ty nelidské elementy, které si nosíme sami v sobě, pokud zcela neodstraníme jejich vnitřní příčiny.

Je zřejmé, že „já“ v Příčinné dimenzi jsou úzce svázána s určitými karmickými dluhy.

Pouze nejhlubší lítost a následné vyjednávání s Pánem Zákona nám umožní zlikvidovat všechna ta Příčinná ega, což nás dovede k úplnému osvobození.

Vnitřní příčiny našich chyb z nás mohou být odstraněny díky tvrdé práci vnitřního Krista.

Příčinná „já“ jsou někdy pekelně složitá. Např. student esoteriky, který je oklamán svým instruktorem, se stane skeptikem. V takovémto případě by Příčinné „já“, které způsobilo tuto chybu, mohlo být odstraněno pouze díky velmi hluboké lítosti a zvláštnímu esoterickému vyjednávání.

Vnitřní Kristus usilovně pracuje uvnitř nás. Odstraňuje z nás všechny ty skryté příčiny našich chyb skrze vědomou práci a dobrovolné utrpení.

Pán dokonalosti musí prožít celé vesmírné drama hluboko uvnitř nás.

Člověk jenom žasne nad tím, jaká muka musí Pán dokonalosti podstoupit v Příčinném světě.

V Příčinném světě tajemný Kristus podstupuje všechnu tu nepopsatelnou hořkost křížové cesty.

Není pochyb o tom, že Pilát si umyje ruce a bude plný výmluv, a přesto nakonec odsoudí Milovaného k smrti na kříži.

Pro jasnovidného zasvěcence je výstup na Kalvárii jedinečný.

Je nepochybné, že sluneční vědomí sloučené s nejniternějším Kristem ukřižovaným na majestátním kříži na Kalvárii vyslovuje strašlivě mocné věty, kterým lidé nemohou porozumět.

Poslední věta: „Otče, do Tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (Lukáš 23:46) je následována hromem, bleskem a velkou spouští.

Potom je Kristus sňat z kříže a umístěn do Svatého hrobu.

A tak díky smrti Kristus porazí smrt. Později potom musí uvnitř nás Kristus vstát z mrtvých.

Je nesporné, že Kristovo zmrtvýchvstání nás zcela promění.

Jakýkoli mistr, který vstal z mrtvých, má neskutečnou moc nad ohněm, vzduchem, vodou a zemí.

Není pochyb o tom, že mistr, který vstal z mrtvých, je nejen psychologicky nesmrtelný, ale rovněž fyzicky.

Velký Kabír Ježíš stále žije v tom samém fyzickém těle, ve kterém žil ve Svaté Zemi.

Hrabě Saint Germain, který dokázal proměnit olovo na zlato a vytvářel diamanty nejvyšší kvality v patnáctém, šestnáctém, sedmnáctém a osmnáctém století, doposud žije.

Záhadný a mocný hrabě Cagliostro, který ohromil Evropu svými schopnostmi v šestnáctém, sedmnáctém a osmnáctém století je mistrem, který vstal z mrtvých a stále obývá to samé fyzické tělo.

SUPERMUŽ

Anahuacký zákoník prohlašuje, že „Bohové stvořili člověka z dřeva a potom do nich vložili božství.“ Potom ale dodává: „Ne všichni lidé dosáhli spojení s Bohem.“

Je nesporné, že před sloučením lidské bytosti s tím, co je skutečné, je nejprve třeba vytvořit lidskou bytost.

Zvíře s intelektem (mylně nazývané lidskou bytostí) není v žádném případě lidská bytost.

Srovnáním lidské bytosti se zvířetem s intelektem si můžeme ověřit, že zvíře s intelektem se sice fyzicky podobá lidské bytosti, ale psychicky je úplně odlišné.

Naneštěstí si každý mylně myslí, že je lidskou bytostí.

Věříme tomu, že lidská bytost je pánem tvorstva. Nicméně fakta ukazují, že zvíře s intelektem není ani svým pánem. Pokud není pánem svých psychických procesů, pokud je nedokáže vůlí ovládat, tak potom už vůbec nebude schopno vládnout přírodě.

Nelze přijmou představu, že lidská bytost je otrokem, který neumí vládnout ani sám sobě a ze kterého je hračka v rukách zvířecích sil přírody.

Bud' jsme páni vesmíru anebo nejsme. Nicméně jak fakta ukazují, tak zvířata s intelektem zatím nedosáhla úrovně lidské bytosti.

Slunce umístilo semínko do sexuálních žláz zvířete s intelektem, aby se mohla zrodit lidská bytost.

Je zřejmé, že semínko buďto vzklíčí anebo bude ztraceno.

Pokud chceme, aby semínko vzklíčilo, tak je nezbytné spolupracovat se Sluncem a vytvořit člověka.

Skutečná lidská bytost musí usilovně pracovat, aby odstranila ty odporné elementy, které si nosí uvnitř.

Pokud se skutečná lidská bytost vnitřně neočistí, tak žalostně selže. Stane se potratem Kosmické Matky, selhání.

Lidská bytost, která usiluje o probuzení vědomí, se může sloučit s Bohem.

Sluneční lidská bytost, která se sloučila s Bohem, je vlastně Super lidskou bytostí.

Není jednoduché stát se Super lidskou bytostí neboli Supermužem. Cesta, na jejímž konci je Supermuž, je nad rámec dobra a zla.

Něco je dobré, když nám to vyhovuje a něco je špatné, když nám to nevyhovuje. V rytmu krásného verše zločin může být skryt. Je mnoho zla v dobru a mnoho dobra ve zlu.

Cesta, která nás dovede k Supermuži, je cestou po hraně nože. Na této cestě číhají nebezpečí vně i uvnitř.

Zlo je nebezpečné a dobro je rovněž nebezpečné. Hrůzostrašná je cesta nad rámec dobra a zla – je strašlivě krutá.

Jakákoli morální zásada nás může svést z cesty vedoucí k SUPER-MUŽI. Lpění na minulosti, na té či oné situaci, je překážkou na této cestě.

Sebelepší moudrá pravidla a postupy nás mohou zadržet, pokud jsou výsledkem fanatismu nebo různých předsudků a názorů.

Supermuž dokáže rozlišit dobro od zla a zlo od dobra. Má v ruce meč vesmírné spravedlnosti a sám je mimo dobro a zlo.

Supermuž, který v sobě zlikvidoval všechny dobré i zlé hodnoty, se stane někým, komu nikdo nerozumí. On je paprsek, plamen univerzálního ducha života, v oslnivé podobě Mojžíše.

Na každé zastávce na cestě nabídne poustevník Supermuži dary, ale On pouze pokračuje dál bez ohledu na dobré úmysly poustevníka.

Pod posvátnými branami chrámů se hovoří o nádherných věcech, nicméně Supermuže se nedotýkají zbožné řeči.

Supermuž je blesk a jeho slovo je hrom, které zlikviduje síly dobra i zla.

Supermuž září v temnotě a temnota ho nesnáší.

Davy hovoří o Supermuži jako o zvráceném, neboť On nepasuje do jejich strnulých dogmat, zbožných řečí anebo do morálních pravidel vážných lidí.

Lidé nesnáší Supermuže. Ukřižují ho spolu se zločinci, protože mu nerozumí, protože jsou vůči němu zaujatí, protože ho vidí skrze brýle toho, co je považováno za svaté, i když je to ve skutečnosti ďábelské.

Supermuž je jako blesk, který uhoří do zvrácených. Je jako něco skvostného, co nebylo pochopeno a později je ztraceno v legendách.

Supermuž není ani světec ani zloduch. Je nad rámec svatosti a zločinnosti. Nicméně lidé ho buď mají za světce anebo za zloducha.

Supermuž se na chvíli zatřpytí v temnotě tohoto světa a hned nato navždy zmizí.

V Supermuži září rudý Kristus, revoluční Kristus, Pán velké vzpoury.

SVATÝ GRÁL

Svatý grál září v hluboké noci všech věků. Během křížových výprav středověcí rytíři hledali svatý grál ve Svaté zemi, ale nikdy jej nenašli.

Když se prorok Abrahám vrátil z války proti králům Sodomy a Gomory, tak podle tradice potkal Melchisedecha, džina Země. Je jisté, že tato velká Bytost sídlila v pevnosti, která se nacházela přesně na místě, kde byl později vybudován Jeruzalém, město milované proroky.

Podle dávných legend měl Abrahám slavit gnostické pomazání dělením se o chleba a víno v přítomnosti Melchisedecha. To je známo jak bohům, tak lidem.

Stojí za zmínku, že tenkrát Abrahám odevzdal Melchisedechovi desátek a své první plody, tak jak je to psáno ve Starém zákoně.

Abrahám obdržel z rukou Melchisedecha Svatý grál. O mnoho let později se objevil tento pohár v Jeruzalémském chrámu.

Není pochyb o tom, že královna ze Sáby sloužila jako prostředník u této události. Stanula před králem Šalamounem a pouze po mnoha přísných testech mu předala tento šperk.

Velký Kabír Ježíš pil z tohoto poháru během Poslední večeře, přesně tak jak je to psáno v evangeliích.

Josef z Arimatie potom na hoře Kalvárii naplnil pohár krví, která prýštila ze zranění Zbožňovaného.

Když Římané potom prohledávali jeho dům, tak tento vzácný poklad nenašli.

Josef ho totiž ukryl do země a spolu s ním i Longinovo kopí, kterým římský voják probodl bok Pána.

Protože Josef odmítl Svatý grál vydat, tak byl uvězněn v příšerném vězení.

Když ho propustili, tak odešel do Říma a vzal pohár s sebou.

Po příjezdu do Říma Josef zjistil, že křesťané jsou pronásledováni císařem Nerem, a proto opustil břehy Středozeří.

Jednou v noci se při spaní Josefovi zjevil anděl a řekl mu: „Tento pohár má v sobě velkou moc, neboť v něm se nalézá krev Spasitele světa.“ Josef uposlechl andělovi příkazy a uložil pohár do chrámu Montserrat v Katalánsku ve Španělsku.

V průběhu času se tento pohár stal neviditelným spolu s chrámem a částí hory.

Svatý grál je Hermův pohár, pohár krále Šalamouna, vzácná nádoba, o které se hovoří ve starověkých mystériích.

Svatý grál nikdy nechyběl na oltáři Aliance. Byl to pohár, ve kterém byla mana z pouště.

Svatý grál je symbolem pro ženskou jóni. V tomto poháru se nachází nápoj nesmrtelnosti, Soma, o které hovoří mystici, nápoj Bohů.

Rudý Kristus pije ze Svatého grálu před svým ukřižováním, tak je to psáno v evangeliích.

Svatý grál se vždy nalézá na chrámovém oltáři. Je zřejmé, že kněz se musí napít vína ze Svatého poháru.

Požehnaný pohár všech věků nemůže chybět v chrámech starověkých mystérií. Opačná představa by byla zcela absurdní.

Na mysl mi teď přichází Guinevra, královna rytířů Jinn, která nalila víno do poháru pro Lancelota.

Nesmrtelní Bozi pijí nápoj ze Svatého poháru – ti, kdo nesnáší požehnaný pohár, se dopouští hříchu proti duchu svatému.

Supermuž musí pít nápoj nesmrtelnosti, který je obsažen v božském kalichu.

Transmutace tvořivé energie je nezbytná, pokud si člověk přeje pít ze Svatého poháru.

Rudý Kristus, který je vždy revoluční, vždy rebelující, vždy hrdinský, vždy vítězný, pozvedne zlatý pohár a napije se na zdraví Bohů.

Zvedni svou číši a dej pozor, ať nevyliješ ani kapku cenného vína.

Pamatuj, že naším heslem je Thelema (síla vůle).

Z hlubin poháru (symbol ženského sexuálního orgánu) šlehají plameny, které září na tváři skutečné lidské bytosti.

Vznešení Bohové z celého vesmíru pijí nápoj nesmrtelnosti z věčného poháru.

Chlad Měsíce postupem času přinese úpadek. Je nezbytné pít svaté víno světla v Posvátné Nádobě Alchymie.

Fialová svatých králů, královská koruna a planoucí zlato jsou určeny pouze pro rudého Krista.

Pán hromů a blesků uchopí Svatý grál do pravé ruky a napije se zlatého vína.

Ti, kdo rozlijí Hermův pohár během kopulace, se promění v nelidská stvoření podsvětí.

Vše, co je zde psáno, je dále rozvedeno v mé knize Dokonalé manželství.

Konec

O autorovi:

"My, bódhisattvové soucitu, kteří nesmírně milujeme lidstvo, říkáme: Dokud bude existovat byť jen jediná slza v lidském oku, dokud bude existovat byť jen jedno trpící srdce, tak odmítáme přijmout štěstí nirvány. Musíme hledat prostředky, abychom byli ještě více užiteční pro toto ubohé, trpící lidstvo"
(Samael Aun Weor, Velké Záhady)

Samael Aun Weor napsal více než 60 knih, dal tisíce přednášek a založil světové Gnostické Hnutí, jehož číslo členů je v milionech. I když tyto úspěchy jsou určitě působivé, jsou pouze bledým odrazem práce, kterou vykonal vnitřně, duchovně. A přece navzdory jeho moudrosti a velkorysosti vůči lidstvu, řekl:

„Nenásledujte mě. Jsem pouze ukazatel. Dosáhněte svou vlastní Seberealizaci.“

Jeho celoživotní mise byla doručit lidstvu kompletní a přesnou vědu na vytvoření úplné lidské bytosti (skutečného člověka). Tu záhadnou a starodávnou moudrost, dlouho ukrytou v každém velkém náboženství.

"Pokud opravdu milujeme svých bližních, tak je nutné, abychom studovali vlastní "já." Je nezbytné pochopit, že jen tím, že ukončíme faktory sobectví a krutosti (které má každý z nás v sobě), můžeme vytvořit lepší svět, svět bez hladu a strachu. Společnost je jednotlivec. Svět je jednotlivec. A proto, pokud se jednotlivec zásadně změní, tak svět se nutně změní také. Vědomí je v kritickém ohrožení, a pouze tím, že se radikálně změníme jako jednotlivci, můžeme zachránit sami sebe a lidstvo." (Samael Aun Weor, Revoluce Dialektiky)

Tento překlad byl možný díky dobrovolníkům, kteří usilují o rozšíření Gnostického učení v České a Slovenské republice. Pro více informací navštivte naši webovou stránku www.gnoza.cz. Pro českou verzi, stačí kliknout na panel: Úvod - a vybrat si českou verzi stránky.